

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΟ 42ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Πέρα από σύνορα κι εθνικισμούς...

Στην Τουρκία ο ολοκληρωτικός πόλεμος του κράτους ενάντια στην κοινωνία έχει λάβει πρωτοφανείς διαστάσεις. Όχι μόνο συνεχίζει να μαίνεται αμείωτος ο πόλεμος του Κουρδιστάν εδώ και 12 χρόνια (πρόσφατες ήταν οι φωτογραφίες των αποκεφαλισμένων κούρδων ανταρτών), αλλά βρίσκεται σε εξέλιξη και ο κοινωνικός πόλεμος στα μεγάλα αστικά κέντρα. Γενικές απεργίες (μόλις πριν από λίγο καιρό των δημοσίων υπαλλήλων), ένοπλες επιθέσεις αριστερών οργανώσεων σε αστυνομικά τμήματα και μεγάλες εταιρίες, γενικευμένες εξεγέρσεις στις φυλακές, βασανιστήρια και εν ψυχρώ δολοφονίες αγωνιστών από την αστυνομία συνθέτουν το εφιαλτικό σκηνικό της Τουρκίας του '96. Και σε όλα αυτά πρέπει να προστεθούν η εκτεταμένη εξαθλίωση, η αδυναμία αναδιάρθρωσης της τουρκικής οικονομίας, η σταδιακή επιστροφή στο χώρο του φαντασιακού των ιστορικών οραμάτων της αστικής τάξης για το στρατηγικό ρόλο της Τουρκίας στο χώρο των Βαλκανίων, του Καυκάσου και της Μέσης Ανατολής... Και βέβαια η βαθιά κρίση του πολιτικού συστήματος κυριαρχίας που δεν εξα-ντλείται στην αδυναμία σχηματισμού βιώσιμης κυβέρ-

νησης. Η πρόσφατη κρίση των βραχονησίδων έδωσε μια πρόσκαιρη ανάσα στο τουρκικό κράτος. Στο όνομα του Έθνους ο φεουδάρχης και ο γαιοκτήμονας, ο βιομήχανος και ο εργάτης, ο εισοδηματίας και ο άστεγος απέκτησαν για μια στιγμή κοινά συμφέροντα, προσδοκίες και ταυτότητα. Το ίδιο έγινε εξάλλου και από την άλλη πλευρά του Αιγαίου. Ο εθνικισμός προβάλλει σαν ενοποιητικό στοιχείο των κοινωνιών, όσο βαθιά ταξικά διαιρεμένες και αν είναι αυτές. Δεν πρέπει να ξεχνάμε όμως ότι η λειτουργία του δεν μπορεί παρά να είναι περιορισμένη καθώς δεν μπορεί να αναρτήσει τα δομικά προβλήματα της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Με δύο λόγια αύριο στην Τουρκία θα γίνεται ξανά κόλαση. Και το κείμενο των συντρόφων του Αντιπολεμικού Συλλόγου Σμύρνης αποκτά κάτω από αυτή την προοπτική, μια μοναδική επικαιρότητα. Όχι μόνο γιατί αναλύει την κατάσταση στην οποία βρίσκεται η τουρκική κοινωνία και το κράτος, αλλά κυρίως γιατί προτάσσει την αναγκαιότητα της διεθνιστικής αλληλεγγύης. Και είναι καιρός να το σκεφτούμε σοβαρά...

σημά της, τόσο όσο σε καμία άλλη περίοδο της ιστορίας τους. Είναι φανερό η αδυναμία του συστήματος να σχηματίσει κυβέρνηση, παρόλο που πέρασαν περίπου 2 μήνες μετά τις εκλογές.

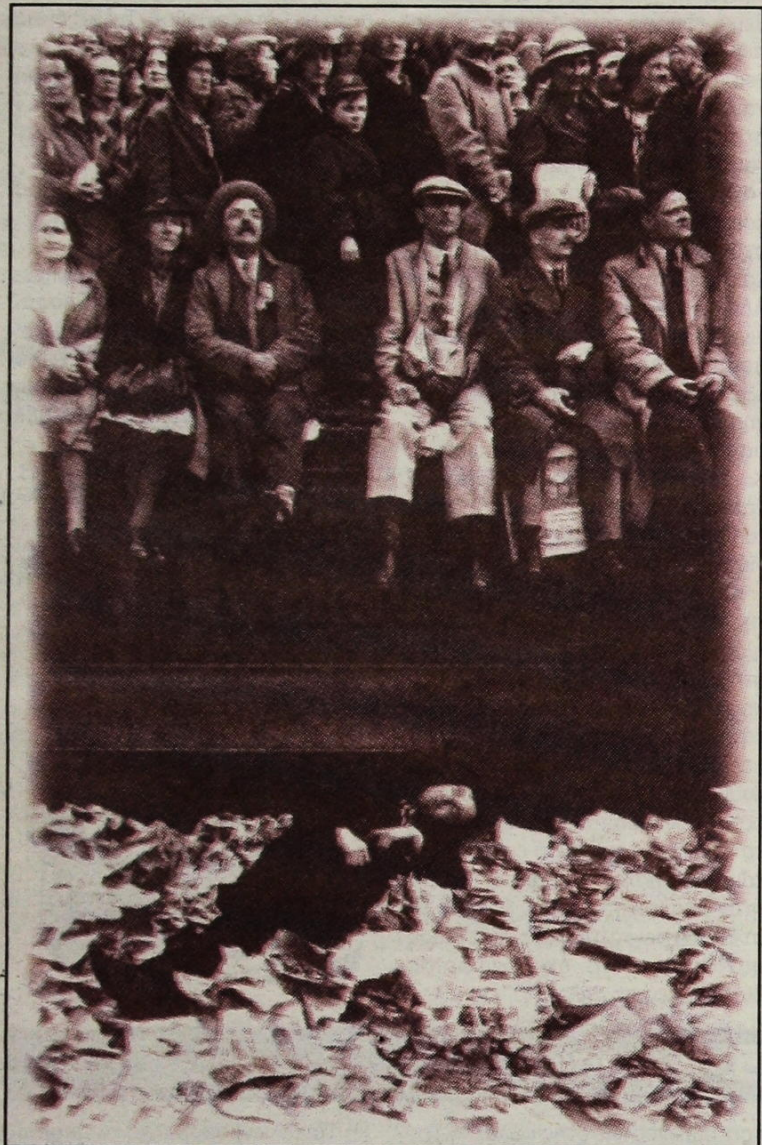
Επιπλέον τους τελευταίους μήνες του 1995 στις παραμονές της έναρξης της τελωνειακής ένωσης με την ΕΟΚ οι έντονες κριτικές για τις παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων είχαν τραβήξει την προσοχή πάνω στην Τουρκία. Τα γεγονότα στις φυλακές, στις αρχές του 1996, στα οποία σκοτώθηκαν φυλακισμένοι και το γεγονός ότι σκοτώθηκε ένας δημοσιογράφος με ξυλοδαρμό στα χέρια της αστυνομίας, έβαλαν το τουρκικό κράτος σε δύσκολη θέση μπρο-

στά στην εσωτερική και εξωτερική κοινή γνώμη. Μ' αυτό το τελευταίο γεγονός, το κράτος που ήδη δεχόταν τις κατηγορίες για εξωδικαστικούς φόνους και αγνοούμενους συλληφθέντες, πιάνεται επ' αυτοφώρω.

Παρόλο που αρχικά αρνήθηκαν την ευθύνη και προσπάθησαν να κάνουν τους δημοκρατικούς θεσμούς να δεχτούν τα τετελεσμένα, στη συνέχεια με την πίεση της κοινής γνώμης και του Τύπου, οι ανώτατοι θεσμοί του κράτους, αναγκάστηκαν να δεχτούν την ευθύνη αυτού του φόνου. Αυτή η πρωτοφανής εξέλιξη πήρε αργότερα μια κωμικο-τραγική μορφή: Οι αστυνομικοί που συνελήφθησαν με την κατηγορία φόνου μετά από βασανιστήρια, δήλωσαν αρ-

γότερα ότι οι ίδιοι δέχτηκαν βασανιστήρια στη διάρκεια της δικής τους σύλληψης. Αμέσως μετά η αστυνο-

συνέχεια στη σελίδα 4

ΜΠΗΚΕ ΤΟ 1996 για την Τουρκία με πολύ έντονη εσωτερική επικαιρότητα. Τους κύριους άξονες αυτής της επικαιρότητας μπορούμε να τους διατυπώσουμε ως εξής: η κυβερνητική κρίση που δεν λύθηκε και με τις τελευταίες εκλογές, οι παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που έκαναν να ξαναφανεί το αληθινό πρόσωπο του κράτους και ο πόλεμος στο Κουρδιστάν, που εδώ και 12 χρόνια αποτε-

λεί το φόντο όλης της κοινωνικοπολιτικής ζωής της χώρας.

Οι εκλογές του Δεκεμβρίου του '95, προκαλώντας περισσότερες ανισορροπίες στις κοινοβουλευτικές κοιμματικές δυνάμεις απ' ό,τι πριν, ενίσχυσαν την κυβερνητική κρίση της Τουρκίας, που εδώ και 4 χρόνια κυβερνείται από συνασπισμό κομμάτων. Αυτό το τελευταίο εκλογικό γίγνεσθαι εξέθεσε ταυτόχρονα την τουρκική βουλή και το πολιτικό σύ-

Εκδίκηση δίκην δικαιοσύνης

ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΗΚΕ ΧΘΕΣ ο κύκλος των δικών του Πολυτεχνείου για τους ανήλικους. Ενενήντα περίπου παιδιά καταδικάστηκαν σε αυτές τις δίκες - καρμπόν σε υποχρεωτική κοινωνική εργασία (δεντροφυτεύσεις και επισκέψεις σε γηροκομεία), σε 1 χρόνο δικαστική επιμέλεια (αρχικά έπρεπε να παρουσιάζονται κάθε βδομάδα και τελικά μία φορά το μήνα, μετά από ένσταση των συνηγόρων υπεράσπισης), σε σεμινάριο αναμόρφωσης (!), ενώ τρεις από αυτούς καταδικάστηκαν ερήμην σε βμηνους εγκλεισμούς σε αναμορφωτήριο (Σωφρονιστικό Κατάστημα Αηλίκων Κορυδαλλού).

Με την παντελή έλλειψη μαρτύρων κατηγορίας και με τις καταθέσεις κατηγορίας των πανεπιστημιακών να πέφτουν σε αντιφάσεις, έφτασαν να κριθούν ένοχοι ακόμα και για την κατηγορία της "απλής συνέργιας σε στάση", όταν κανένας από τους ήδη δικασμένους ενήλικους δεν καταδικάστηκε για "στάση" (παρά μόνο για "διατάραξη κοινής ειρήνης"). Αλήθεια πού ήταν οι "φωτι-

σμένοι πνευματικοί άνθρωποι" του Πολυτεχνείου, που τόσο κόπτονται "για τη νεολαία και τα προβλήματά της"; Και πού βασίστηκε η φοβερή άνεση και ευκολία με την οποία οι εισαγγελείς Ξένη Δημητρίου και Σγουράκη ειρωνεύονταν και λοιδορούσαν από την έδρα τους νεαρούς κατηγορούμενους προτείνοντας τις εξοντωτικές ποινές που τελικά τους επιβλήθηκαν; Μήπως η δικαστική εξουσία εξάντλησε την αυστηρότητά της και στους πισισιακάδες ελληνόψυχους "Αθόρβων Καταδρομέων" ("οργάνωση" που σκόπευε να βάλει βόμβα σε δίκη αρνητή στράτευσης, το '92), ή πιο πρόσφατα στους συλληφθέντες "αγανακτισμένους" χρυσαυγίτες έξω από το Πολυτεχνείο (15/11/95); Δύο μέτρα και δύο σταθμά έτσι για να μην ξεχνιόμαστε...

Η Πρωτοβουλία Γονέων Συλληφθέντων του Πολυτεχνείου έδωσε, την Τετάρτη 14/2, συνέντευξη τύπου στο Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών. Στη συνέντευξη μίλησαν συνήγοροι υπεράσπι-

σης, πολλοί από τους γονείς, καθώς και εκπρόσωποι ορισμένων φορέων και κομμάτων. Η Επιτροπή Δικηγόρων για τα Κοινωνικά Δικαιώματα και τις Πολιτικές Ελευθερίες με ανακοίνωσή της "καταγγέλει ιδιαίτερα τη μεροληπτική και εκδικητική μεταχείριση των 87 ανηλίκων του Πολυτεχνείου και σημειώνει ότι στις δίκες αυτές οι πολιτειακοί μηχανισμοί καταδεικνύουν συνεχώς την προκατάληψή τους απέναντι στις πολιτικές συμπεριφορές, εντάσσοντας τα παιδιά στην ομάδα υψηλού κοινωνικού κινδύνου για μόνο το λόγο της παρουσίας τους μέσα στο Πολυτεχνείο, υποβάλλοντάς τα σε εξαντλητικές δικανικές διαδικασίες και καταργώντας κάθε δικονομική εγγύηση υπέρ αυτών:

- τους αποδίδουν το στίγμα αντικοινωνικότητας
- τους διασύρουν με υπερβολικές και παράλογες κατηγορίες (όπως αυτή της υποκίνησης σε στάση).

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΒΛΑΣΗΣ ΨΩΦΑΚΗΣ

Απεργία πείνας

Εδώ και 19 μέρες και για τρίτη φορά ο Β. Ψωφάκης επιλέγει έναν αγώνα για την αξιοπρέπεια, έναν αγώνα ζωής ή θανάτου.

Σελ. 2

Θ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗΣ

Έξι χρόνια φυλάκιση

Έξι χρόνια μετά από την πολυήμερη κατάληψη του Πολυτεχνείου για την αθώωση του δολοφόνου Μερίστα, επιβάλλεται εξοντωτική ποινή σ' έναν από τους κατηγορούμενους.

Σελ. 3

COBAS - ΙΤΑΛΙΑ

Αγώνας για την αυτοοργάνωση

Συζήτηση - συνέντευξη στο ΑΛΦΑ ιδρυτικού μέλους της COBAS - εκπαιδευτικών. Το ιστορικό, οι αγώνες και οι προοπτικές του αυτόνομου συνδικαλιστικού κινήματος.

Σελ. 5

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ν.Κ. Θ.Γ. Σ.Γ.

★ Ομόφωνα ψήφισε η Βουλή την χορήγηση ειδικού επιδόματος σε στελέχη των Σωμάτων Ασφαλείας και του Λιμενικού. Το επίδομα δόθηκε για "εξίσωση" με ανάλογο επίδομα που είχε δοθεί στις Ένοπλες Δυνάμεις. Η Βουλή φαίνεται ότι ψηφίζει διατάγματα με ομοφωνία μόνο για αυξήσεις των μισθών των βουλευτών και για τις ανάγκες της ΕΛ.ΑΣ. Το απαιτούν οι εθνικές περιστάσεις.

★ Βρεθήκαμε προ εκπλήξεως μαθαίνοντας ότι δεν υπάρχουν ατομικά και πολιτικά δικαιώματα κατοχυρωμένα και ότι η παραβίαση τους οφείλεται στο ότι η Ελλάδα όπως και η Τουρκία δεν έχουν υπογράψει το Διεθνές Σύμφωνο της Οικουμενικής Διακήρυξης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ. Ευελπιστούμε λοιπόν ότι εφόσον στο μέλλον υπογραφεί το εν λόγω σύμφωνο θα μπορούμε και εμείς επιτέλους να είμαστε νόμιμοι κάτοχοι των δικαιωμάτων που θα μας παραχωρήσουν, όπως είναι άλλωστε οι πολίτες των άλλων ευρωπαϊκών χωρών.

★ Για μια ακόμη φορά το κράτος ληστεύει επίσημα τους υπηκόους του με τις γνωστές συνταγές της εφορίας. Νταβατζιλίκι εισφορά ενός μεγάλου μέρους του εισοδήματος του κάθε πολίτη, ώστε να ξεπληρωθούν μ' αυτό τον τρόπο οι "μύριες υπηρεσίες του Κράτους στην κοινωνία" (βλέπε φτώχεια, ανεργία, καταστολή, μιλιταρισμός). Δουλεύουμε εμείς για να τρώνε αυτοί με χρυσά κουτάλια.

★ "Σε χωριό της Πιερίας θαραντατετράχρονος πυροβόλησε και σκότωσε από απόσταση τεσσάρων μέτρων 17χρονο αλβανό γιατί... επιχείρησε να κλέψει το ποδηλάτο του γιου του". Προφανώς ο ελληνόψυχος δολοφόνος πίστευε ότι επιβεβαίωνε μ' αυτόν τον τρόπο την ανωτερότητα της ελληνικής ηθικής για την ιδιοκτησία αποφασίζοντας να απαλλάξει την Ελλάδα από τον 17χρονο μετανάστη.

★ Η πράξη αυτή δεν πέρασε μόνο στα ψιλά των σελίδων των αστικών εφημερίδων, αλλά όπως και εκατοντάδες τέτοιες πράξεις, πέρασε και στα ψιλά της συνείδησης της Κοινωνίας. Μερικές υπόγειες δηλώσεις καταδικής του γεγονότος δεν αλλάζουν καθόλου την ουσία: κάθε φορά που στους ρόλους του θύτη και του θύματος οι όροι αντιστρέφονται, τα ΜΜΕ δημιουργούν πρωτοσέλιδα με κορώνες για αλβανική μαφία και αλβανούς δολοφόνους. Ενώ στην προκειμένη περίπτωση κανείς δεν πρόκειται να μιλήσει για τις πραγματικές αιτίες που προκαλούν τέτοιους φόνους. Η απόπειρα ληστείας ενός ποδηλάτου δεν μπορεί να είναι ο λόγος για την αφαίρεση μιας ζωής. Και ας μην ξεχνάμε ότι με τον ίδιο τρόπο είχε παρυσιαστεί φόνος αλβανού από έλληνα στο Πύργο πριν από καιρό. Φυσικά ποτέ δεν μαθαίνουμε για τους φόνους των αλβανών από τον ελληνικό στρατό στα σύνορα. Και ποιος ξέρει πόσοι ακόμα τέτοιοι φόνοι δεν φτάνουν ποτέ στη δημοσιότητα ή στη "δικαιοσύνη".

Συγκρότηση Συντακτικής Συνέλευσης στη Θεσσαλονίκη

Η ΟΜΑΔΑ συνεργατών/τριών του ΑΛΦΑ στη Θεσσαλονίκη, δεν υπάρχει πια, απλά γιατί στη θέση της δημιουργήθηκε τακτική συντακτική συνέλευση της εφημερίδας. Ήταν μια εξέλιξη αναμενόμενη εδώ και πολύ καιρό, αναγκαία για την ποιοτική ανασυγκρότηση του εγχειρήματος. Το ΑΛΦΑ πλησιάζει στα πρώτα του γενέθλια, και τώρα πια, η έκδοσή του είναι κατακτημένη και αυτονόητη κάτι όμως που μόλις πριν από λίγο καιρό δεν ήταν και τόσο αυτονόητο.

Σχεδόν ταυτόχρονα με τον πρώτο χρόνο ύπαρξης της εφημερίδας κλείνει και ένας πρώτος κύκλος λειτουργίας της. Οι ανάγκες που οδήγησαν στην έκδοσή της και οι στόχοι που τέθηκαν, πρέπει να επανακαθοριστούν μέσα από την εμπειρία που αποκτήθηκε ένας μικρός πρώτος απολογισμός πρέπει να γίνει και κάποιες επισημάνσεις είναι απαραίτητες.

Η εφημερίδα δεν ήταν τόσο μια πρωτοβουλία 20 συντρόφων που συγκεντρώθηκαν κάποια στιγμή το καλοκαίρι του '94, όσο το αποτέλεσμα μιας εποχής και μιας ανάγκης. Στη δεκαετία του '90 η χειραγώγηση της κοινωνίας μέσα από τα ΜΜΕ, ο ασφυκτικός έλεγχος της ροής της πληροφορίας, η μετατροπή της εידήσης σε εμπόρευμα και των εμπορευμάτων σε είδηση όρισαν με τελειώς διαφορετικούς τρόπους, σε σχέση με τις προηγούμενες δεκαετίες, την απόπειρα του κράτους και του κεφαλαίου να διαμορφώσουν μία καθολική συνείδηση υποταγής του ατόμου και της κοινωνίας. Η ανάγκη της αντιπληροφόρησης με κινηματικούς πια όρους, ήταν επιτακτική. Πολύ περισσότερο που ο πλούτος των αναρχικών, αντιεξουσιαστικών, ελευθεριακών εντύπων που γνωρίσαμε, διαβάσαμε και σπηρίξαμε στη δεκαετία του '80, είναι με ελάχιστες εξαιρέσεις οριστικό παρελθόν. Αργά ή γρήγορα, ένα αναρχικό έντυπο με πανελλαδική κυκλοφορία και με τακτική ημερομηνία έκδοσης θα γινόταν πραγματικότητα, σαν ανάγκη ενός χώρου και ενός κινήματος που είναι ακόμα ζωντανό. Το ΑΛΦΑ δημιουργήθηκε κάτω από το βάρος της σκιάς που έριχνε η κυριαρχία στην κοινωνία...

Το ΑΛΦΑ αποδείχτηκε ότι ήταν μια τεράστια αντινομία. Δημιουργήθηκε σαν ανοιχτό έντυπο μέσα από κλειστά καλέσματα. Έγινε μια μάξιμουμ πολιτική κίνηση - η έκδοση μιας εβδομαδιαίας αναρχικής εφημερίδας με πανελλαδική κυκλοφορία και με το πρωτόγνωρο τιράζ των 15.500 φύλλων - χωρίς η συντακτική συνέλευσή να αποτελεί πολιτική ομάδα, χωρίς καν ένα κοινό πολιτικό πλαίσιο. Έπρεπε να βγάλει - απέναντι σε κάποια κρίσιμα για το κίνημα γεγο-

νότα - μια ενιαία άποψη, χωρίς να υπάρχει μια ενιαία αντίληψη στους ανθρώπους που το συγκροτούσαν. Ήταν ισχυρά πολιτασικό, χωρίς όμως να συσπειρώνει στους κόλπους του όλες τις τάσεις του κινήματος. Είχε μια πολιτική ισχύ που δεν ήθελε, δεν μπορούσε και δεν έπρεπε να χρησιμοποιήσει.

Τελικά δεν είναι τυχαίο που το ΑΛΦΑ πέρασε κρίσεις. Δεν είναι τυχαίο που έφτασε κάποιες φορές και στα πρόθυρα της διάλυσής. Δεν είναι τυχαίο που δεκάδες σύντροφοι συμμετείχαν και αποχώρησαν από τη συντακτική ομάδα. Η ύπαρξη της εφημερίδας ήταν αναγκαία 'στον πόλεμο με την κυριαρχία. Όφειλε όμως να εκδοθεί κάτω από τις συλλογικές διαδικασίες ενός κινήματος και αυτές οι διαδικασίες δεν υπήρχαν* σήμερα ίσως γεννιούνται. Και αυτή ήταν η ουσιαστική αντινομία της εφημερίδας. Και κάτω από αυτή την αντινομία δημιουργήθηκαν και τα λάθη του παρελθόντος.

Έτσι κι αλλιώς, η ιστορία δεν μπορεί να ξαναγραφτεί από την αρχή, γι' αυτό αν τα λάθη του παρελθόντος θα μπορούσαν κάτω από διαφορετικούς όρους να είχαν αποφευχθεί. Αν το αποτέλεσμα κρίνει τελικά το εγχείρημα, τότε το ΑΛΦΑ έχει σαφώς πετύχει. Πολύ περισσότερο που βγήκε πολύ πιο συγκροτημένο από την έξαρση της καταστολής τον προηγούμενο Νοέμβρη και Δεκέμβρη. Δεν είναι τυχαίο που ένας πρώτος κύκλος της εφημερίδας έκλεισε μετά τις απεργίες πείνας του Κώστα Καραρέμα και του Χριστόφορου Μαρίνου και τη σύλληψη των 526 καταληψιών του Πολυτεχνείου. Και δεν είναι τυχαίο ότι η εφημερίδα είναι πλέον πιο συγκροτη-

μένη.

Τα προβλήματα του παρελθόντος όμως σε σημαντικό βαθμό παραμένουν. Η εφημερίδα έχτισε σιγά-σιγά ένα δίκτυο επικοινωνίας και αντιπληροφόρησης με συντρόφους και συλλογικότητες στην επαρχία. Έχτισε ταυτόχρονα και ένα δίκτυο με αναρχικές ομάδες και ομοσπονδίες στο εξωτερικό. Και εντείνει τις προσπάθειες της για την ενίσχυση αυτών των δικτύων. Τελικά φαίνεται να διαχειρίζεται μια πολιτική ισχύ: την αντιπληροφόρηση και την επικοινωνία στο εσωτερικό και στο εξωτερικό, ταυτόχρονα με την προβολή του αναρχικού κινήματος σε ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια. Μια τέτοια ισχύς όμως δεν ανήκει σ' αυτήν, αλλά συνολικότερα στο κίνημα. Και το ΑΛΦΑ, αργά ή γρήγορα, πρέπει να γίνει μέρος συνολικών διαδικασιών που να ξεπερνούν και βρίσκονται έξω από αυτό. Κι αυτό είναι το στοιχείο του χώρου που αργά ή γρήγορα θα πρέπει να το αντιμετωπίσει. Και κάτω από το βάρος αυτής της ανάλυσης είχαμε προτείνει σαν πρώτο βήμα, στο παρελθόν, τη δημιουργία του Δικτύου.

Και τελικά κάτω από το βάρος αυτής της ανάλυσης δημιουργείται και η συντακτική συνέλευση του ΑΛΦΑ στη Θεσσαλονίκη. Μιας συνέλευσης που αναλαμβάνει ισότιμα την πολιτική ευθύνη για την έκδοση της εφημερίδας. Σε λίγο καιρό, το ΑΛΦΑ θα βγαίνει εναλλάξ από τις δύο πόλεις - μόνο η έλλειψη του κατάλληλου υλικοτεχνικού εξοπλισμού εμποδίζει ακόμα κάτι τέτοιο. Μια τέτοια εξέλιξη ήταν απαραίτητη καθώς σ' αυτό το στάδιο η ποιότητα της εφημερίδας συνδέεται στενά, όχι μόνο με τις διαδικασίες σε άλλες πόλεις, αλλά

και με τον αριθμό των ανθρώπων που συμμετέχουν στο εγχείρημα. Είναι αυτονόητο ότι η συμμετοχή στη συντακτική συνέλευση του ΑΛΦΑ στη Θεσσαλονίκη είναι ανοικτή. Είναι αυτονόητο ακόμα, ότι το ΑΛΦΑ είναι πολιτασικό. Γνωρίζουμε ότι θα αντιμετωπίσουμε παρόμοια προβλήματα με αυτά που αντιμετωπίσαν οι σύντροφοι στην Αθήνα, αν και σε πολύ μικρότερο βαθμό. Τελικά όμως αποδείχτηκε ότι η πρόκληση του μέλλοντος είναι πολύ ισχυρότερη από τα δεσμά του παρελθόντος. Και αυτό αποτελεί τη βιωμένη μας εμπειρία...

Η συντακτική συνέλευση του ΑΛΦΑ στη Θεσσαλονίκη, 15 Φλεβάρη '96

Υ.Γ.: Μέχρι να αποκτήσει η εφημερίδα δική της γραφεία στη Θεσσαλονίκη, οι συνελεύσεις της συντακτικής ομάδας θα γίνονται στο χώρο της κατάληψης Βαρβάρα, κάθε Σάββατο και Τρίτη απόγευμα και κάθε Πέμπτη βράδυ.

Αλληλεγγύη στον Β. Ψωφάκη

Ο Β. Ψωφάκης για άλλη μια φορά επιλέγει τον αγώνα για την αξιοπρέπεια, έναν αγώνα ζωής ή θανάτου. Από τις 29 Ιανουαρίου, ξεκίνησε για τρίτη φορά απεργία πείνας διεκδικώντας την ελευθερία του και βρίσκεται ήδη στην 19η ημέρα. Ο Ψωφάκης βρέθηκε φυλακισμένος τον Αύγουστο του 1975 για τον φόνο της γυναίκας του. Τα επόμενα χρόνια βρίσκεται στις πρώτες γραμμές των ανθρωπών που αγωνίστηκαν ενάντια στις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης, ανδρώντας άμεσα στην αδικία του σωφρονιστικού συστήματος. Θα λάβει μέρος σε εξεγέρσεις των φυλακών, θα αποδράσει δείχνοντας έμπρακτα το σεβασμό που τρέφει για την ζωή και την ελευθερία, θα καταδικαστεί για όλα αυτά. Αυτά στην ουσία πληρώνει και σήμερα και για αυτό βρίσκεται σε αυτή τη δύσκολη θέση. Ενώ πληρεί τις προϋποθέσεις του νόμου για να αποφυλακιστεί, του το αρνούνται, εξαναγκάζοντας τον - όπως λέει και ο ίδιος - σε αυτή την ύστατη πράξη, της απεργίας πείνας.

Το τελευταίο υπόμνημα προς τον υπουργό δικαιοσύνης μας πείθει ότι ο Ψωφάκης πρέπει να είναι ελεύθερος.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ Κ. Ε. ΒΕΝΙΖΕΛΟ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

του Βλάση Ψωφάκη του Ανδρέα,

κρατούμενος κλειστής φυλακής Τρικάλων

κύριε, ο νόμος 2.207/25 του Απριλίου 1994 με βρήκε στη κλειστή φυλακή Πάτρας.

Η ειδική διάταξη του άρθρου 7*1 του ιδίου νόμου θέλει την κατηγορία των ισοβιτών που στερήθηκαν την έφεση και ελλείψει τότε δευτέρου βαθμού, να δρομολογήσουν το δικαίωμα της υπ' όρο απόλυσης.

Επειδή ΑΝΗΚΩ σε αυτή την κατηγορία υπόβαλλα προς το συμβούλιο πλημμελειοδικών Πάτρας ΑΙΤΗΣΗ υπ' όρο απόλυσης το Μάη του 1994. Καταδικάστηκα σε ισόβιο κάθειρξη και κάθειρξη 11 χρόνων από το Μ.Ο.Δ.Αθηνών του Απριλίου του 1976.

Για λόγους ιδεών και αξιών που είχαν και έχουν αφετηρία και τέρμα τη διαχρονική υγιή επιβίωση (ανεξάρτητα από τον τόπο και το χώρο) φόρτωσαν κατά την εξαναγκαστική παραμονή μου 20 1/2 χρόνια στις "φυλακές" την ήδη παραφορτωμένη πλάτη μου, άλλα 4 χρόνια.

Παρά το γεγονός ότι εκκρεμούσε το παραπάνω συμβούλιο οι διευθύνοντες τη φυλακή Πάτρας με έστειλαν μεταγωγή στη φυλακή Λάρισα 3 του Ιουνίου 1994.

Από την Λάρισα (με απήγαγαν) πριν προλάβω να υποβάλλω εκ νέου αίτηση, για την φυλακή Κέρκυρας, 14 του Ιουλίου 1994, έως και τη καινούργια απαγωγή μου, 17 Αυγούστου 1995 (με προορισμό τη φυλα-

κή Τρικάλων) υπόβαλλα τα απαραίτητα δικαιολογητικά, υπ' όρο απόλυσης και πέρασα 3 συμβούλια.

Στους 5 1/2 μήνες που βρίσκομαι εδώ (στα Τρίκαλα) πέρασα άλλα 2 συμβούλια.

Επίσης, εκκρεμεί στο συμβούλιο χαρίτων του Υπουργείου Δικαιοσύνης μια δεύτερη ενέργεια μου όπου ζητώ την αποκατάσταση μιας μεγάλης σε βάρος μου αδικίας (11 χρόνια αντί 5 - το πολύ).

Σε αυτό το αδικαιώτο ακόμα αγώνα μου μεσολάβησαν (αιτία οι ακατονόμαστες και αχρωμάτιστες συμπεριφορές όλων όσων και μέχρι 30 Ιουνίου 1995 χειρίστηκαν το λυμένο από το νόμο πρόβλημα μου) 2 πολυήμερες απεργίες πείνας: 74 ημέρες η πρώτη και 66 η δεύτερη.

Όλα τα παραπάνω που δεν θέλω να κάνω καμία αναφορά και κανένα σχόλιο τώρα, με οδηγούν να ξανακάνω ΤΡΙΤΗ και τελευταία φορά απεργία πείνας.

Κύριε, αν και ΣΥ σκοπεύεις να διαφοροποιήσεις προτιμώ (Θά 'ναι καλύτερο για όλους μας) αντί να με αφήσεις πριν πεθάνω να πεθαίνω κάθε μέρα από αστία, έλα ο ίδιος (ή στείλε κάποιον άλλο) με ένα από τα αμέτρητα πυροβόλα όπλα σας να με δολοφονήσει.

φυλακή Τρικάλων - 5 του Φλεβάρη 1996

ο κρατούμενος Βλάσης Ψωφάκης.

Για τους 526 καταληψίες του Πολυτεχνείου έχει ανοιχτεί από συντρόφους λογαριασμός ενίσχυσης, όχι μόνο για τα έξοδα των δικών που έρχονται (και που θα διαρκέσουν μέχρι τον Μάιο), αλλά και για εγυθίσες σε τυχόν καταδίκες. Ο αριθμός του λογαριασμού είναι στην Εθνική Τράπεζα, 068-747974-31.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Πλήρωνε και μη ερεύνα...

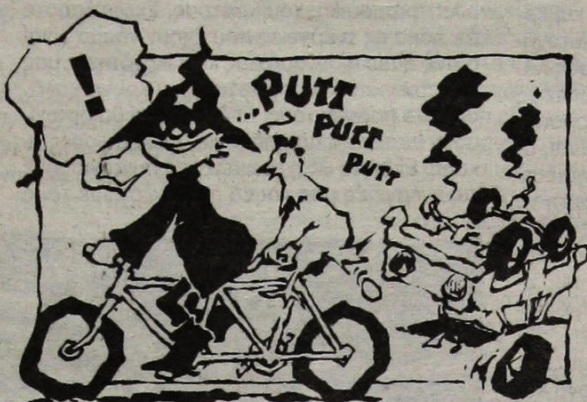
ΟΡΓΗ ΚΑΙ ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΗ έχει προκαλέσει στις τάξεις των μοτοσυκλετιστών η είδηση για το καινούριο χαράτσι που πρόκειται να επιβληθεί στα δίκυκλα. Πρόσχημα ο "υπερβολικός θόρυβος" που διαταράσσει την ησυχία (χο, χο) των κατοίκων της τερατούπολης. Από τις αρχές του 1997 λοιπόν 1,4 εκ. δίκυκλα θα πρέπει να περάσουν από ΚΤΕΟ και για να συνεχίσουν να κυκλοφορούν με τη βούλα του νόμου θα πρέπει να τηρούν τις προδιαγραφές σε 10 σημεία - αναρτήσεις, φρένα, ελαστικά, εξάτμιση κλπ.

Είναι γνωστή η πάγια οικονομική πολιτική του ελληνικού κράτους - σύγχρονου Ρομπέν των Αστών- να τα κλέβει από τους φτωχούς για να τα δίνει στους πλούσιους. Με ένα πεντοχίλιανο νταβατζιλίκι λοιπόν στο κάθε δίκυκλο, money-money 1,4 δις θα εισρεύσει στον κρατικό κορβανά για τους μισθούς των κρατικο-διδαιτών πραιτωριανών, για στρατιωτικούς εξοπλισμούς, για μίζες σε δημόσια έργα κλπ. Αλλά το μεγάλο πρόβλημα δεν βρίσκεται εκεί...

Είναι γνωστό ότι η απόκτηση μηχανής αποτελεί μια επιλογή των ασθενέστερων οικονομικά αφού το κόστος της αγοράς και της στοιχειώδους συντήρησης μιας μεταχειρισμένης μοτοσυκλέτας ή μοτοποδηλάτου είναι σχετικά με τα Ι.Χ. μικρά. Λίγα είναι τα κυκλοφορούντα μηχανάκια από εύπορους. Η συντριπτική πλειοψηφία, παπάκια ή παλιές μηχανή

νές αποτελούν το έφιππο προλεταριάτο της εποχής μας. Η ταξική διαστρωμάτωση στους δικυκλιστές είναι η αντανάκλαση της ταξικής διαστρωμάτωσης της κοινωνίας. Πανά-

ντικατάσταση οτιδήποτε παλιού (πέταξε το, πέταξε το, μα ποτέ ματάρισε το, έγραφε ο Χάξλεϋ), η συνεχής κίνηση της αγοράς και η εξώθηση στο περιθώριο όσων δεν μπο-

κριβες αστραφτερές χιλιάρες για τους πλούσιους, παπάκια και παλιοεντούρο για τους φτωχούς. Οι πρώτοι δεν θα θιγούν από το μέτρο αφού έτσι κι αλλιώς τηρούν τις -οποιοδήποτε- προϋποθέσεις. Οι δεύτεροι όμως θα βρεθούν σε αδιέξοδο. Αφού για να περάσουν από ΚΤΕΟ θα χρειαστούν ένα αρκετά σημαντικό ποσό. Ένα ποσό που είτε θα είναι αδύνατο να το πληρώσουν είτε ασύμφορο συγκριτικά (σε συμφέρει να πληρώσεις μια κατοστάρα -επιπλέον- για το σαραβαλάκι σου;). Έτσι λοιπόν θα αναγκάσει πολλούς να οδηγηθούν στην ΑΠΟΣΥΡΣΗ.

Να λοιπόν ο στόχος. Η λογική της εποχής μας είναι η ταχύτατη α-

ρουν να ανταποκριθούν στα καταναλωτικά στάτους. Χρυσές δουλειές για τα συνεργεία αλλά ακόμα πιο χρυσές πωλήσεις για τις πολυεθνικές κατασκευάστριες μηχανών που δυσανασχετούν με τα παμπάλαια 50άρια ή ΧΛ που κυκλοφορούν, αμφισβητώντας την high technology καταναλωτική λογική. Ήδη ανταλλακτικά για τέτοια παλιά μοντέλα "εξαφανίζονται" από την αγορά.

Απέναντι λοιπόν σ' αυτή την ξεκάθαρα ταξική (και ρατσιστική) επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου στους δικυκλιστές θα μείνουμε απatheis; Ας θυμηθούμε παλαιότερες κινητοποιήσεις, στις αρχές της δεκαετίας του '80, όταν αγωνιστικές πρω-

τοβουλίες μοτοσυκλετιστών σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη έκαναν δυναμικές κινητοποιήσεις για τα δικαιώματά μας, αλλά και πιο προωθημένα, για ευρύτερα κοινωνικά ζητήματα. Η δημιουργία, ακόμα και στους χαλεπούς καιρούς μας, ανάλογων πρωτοβουλιών, με αιχμιακό στόχο την μη εφαρμογή του μέτρου δεν είναι

ουτοπία, αλλά επιτακτική αναγκαιότητα. Φτάνει να συνειδητοποιήσουμε την θέση μας και τη δύναμη μας, αλλά και την προοπτική που μπορεί να έχει μια τέτοια κίνηση. Γιατί δεν χρειάζεται να βγούμε από τίποτα κλουβιά. Είμαστε στους δρόμους και θα παραμεινουμε...

M Π

Θ. Τριανταφύλλης: 6 χρόνια φυλάκιση!

ΔΕΥΤΕΡΑ 12 ΦΕΒΡΑΡΙΟΥ 1996. Έξι χρόνια μετά την 18ήμερη κατάληψη διαμαρτυρίας για την αθώωση του δολοφόνου Μελίστα. Τέσσερα χρόνια μετά την πρώτη φυλάκιση των Τριανταφύλλη, Μπαλή για αυτή την υπόθεση. Κάποιος τότε είχε "αναγνωρίσει". Σύλληψη, φυλάκιση, απεργία πείνας, απελευθέρωση. Οι κατηγορίες: διακεκριμένες κλοπές, διακεκριμένες καταστροφές, κατάληψη (διατάραξη οικιακής ειρήνης).

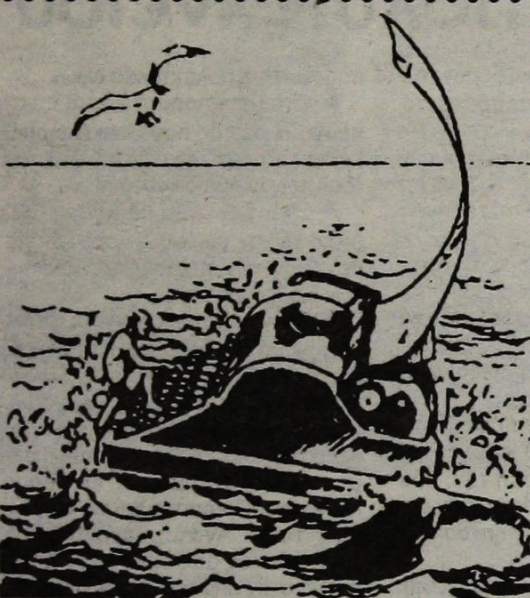
Έξι χρόνια μετά το ξέσπασμα, το κράτος παίρνει την εκδίκησή του. Έξι χρόνια κάθειρξη στον Θ. Τριανταφύλλη οι υπόλοιποι αθώοι. Χωρίς μάρτυρες κατηγορίας, χωρίς στοιχεία, ποιος όμως τα έχει εξάλλου ανάγκη; Σίγουρα όχι αυτοί. Κάποιος έπρεπε να πληρώσει την έκρηξη. Ο μοναδικός μάρτυρας, αυτός που είχε "αναγνωρίσει" ανακάλυψε μπροστά στο δικαστήριο. "Δεν είναι αυτός, του μοιάζει αλλά δεν είναι". Ο πρόεδρος πιέζει "Μήπως τους φοβάστε;", ο μάρτυρας "όχι, απλά δεν

μπορώ να καταδικάσω κάποιον έτσι... χωρίς να είμαι βέβαιος", ο πρόεδρος ξεσπά "Δεν θα το κάνετε εσείς. Εμείς θα το κάνουμε".

Έξι χρόνια φυλάκιση για κλοπές αξίας 102 εκατομμυρίων. Μόνο που τα κλοπιμαία δε βρέθηκαν ποτέ στο σπίτι του Τριανταφύλλη (στα σπίτια κάποιων καθηγητών όμως; όπως λένε κάποιες κακές γλώσσες;). Έξι χρόνια φυλάκιση σ' αυτόν που υποτίθεται έγδυσε το πολυτεχνείο και που όμως δεν είχε λεφτά να πληρώσει την εγγύηση αποφυλάκισής του. Έξι χρόνια φυλάκιση.

"Η υπόθεση Πολυτεχνείο πρέπει να τελειώσει μια για πάντα. Και αυτό θα γίνει τώρα" αναφώνησε κάποια στιγμή ο πρόεδρος και ο Τριανταφύλλης πήρε το δρόμο για τη φυλακή έχοντας στη τσέπη του 1 χιλιάριο από τα 102 εκατομμύρια που υποτίθεται ότι πήρε.

Κάποια λιγοστά δάκρυα έτρεξαν από τα μάτια εκείνων που ήταν στην αίθουσα. Οργή, πόνος, μίσος, υπόσχεση. Ο αγώνας συνεχίζεται ως το τέλος.

Η είσοδος απόμων κάτω των 18 στο "χώρο" δεν ενδείκνυται

Το ενδιαφέρον που δείξατε "σύντροφοι" και συνεχίζετε να δείχνετε όσον αφορά τις δίκες των ανήλικων συλληφθέντων του Πολυτεχνείου μας συγκινεί βαθύτατα. Τα σχετικά άρθρα στην εφημερίδα μέχρι στιγμής υπήρξαν κατατοπιστικά, και αυτό γιατί προφανώς

αυτός που έγραφε δεν ήταν στη Σταδίου (όπου γίνονταν οι δίκες) ή αν ήταν πρέπει να γίνει δημοσιογράφος.

Οι συμπαραστέκόμενοι έξω από την αίθουσα του δικαστηρίου δεν ξεπερνούν 5 κάθε φορά (εξαιρουμένων μαμάδων - μπαμπάδων) γεγονός που αποδεικνύει ότι οι καταδικαστικές αποφάσεις σε βάρος των "πιτσιρικάδων" μάλλον λίγο σας ενδιαφέρουν (άσχετα αν ορισμένοι βρίσκονται ήδη στο σωφρονιστικό κατάστημα ανήλικων).

Βέβαια τον "ωχαδερφισμό" που σας διακατέχει, όσον αφορά τους έχοντες λίγα ένσημα στο χώρο κολήσας (πιτσιρικάδες στην διάλεκτο σας), τον έχουμε εντοπίσει στο παρελθόν πολλές φορές.

Για του λόγου το αληθές (αναφερόμενοι σε ένα πρόσφατο παράδειγμα), πληροφορώντας τους εκτός Πολυτεχνείου και υπενθυμίζοντας στους εντός (το βράδυ της 17N), χαρακτηριστικότερη ήταν η σκηνή, όταν κατά τη διάρκεια "συνέλευσης" ενημερώνοντας κάποιος για την σύλληψη 16χρονου συντρόφου, έλαβε την εξής αποστομωτική απάντηση: "Μην διακόπτουμε την συνέλευση για τέτοια πράγματα" ή αλλιώς: "πίσαν έναν μπαχαλβίο πιτσιρικά και τι να κάνουμε".

Οι εν λόγω "σύντροφοι-ισσα" φυσικά έχει ως ελαφρυντικά:

α) Το ότι διεκόπη ο ειρμός των πολύτιμων σκέψεων του/της για μαλακίες, και

β) Ότι αυτός/αυτή στα 16 δεν έκανε μαλακίες με μπουκάλια διακινδυνεύοντας να συλληφθεί, αλλά ρητόρευσε σε συνελεύσεις.

Τι θα γινόταν άραγε "σύντροφοι" αν εκείνο το βράδυ αντί για τον "πιτσιρικά" είχε συλληφθεί κάποιος "διακεκριμένος" του "χώρου"; Ως σκεπτόμενοι άνθρωποι όμως (έστω και ανήλικοι) έχουμε πλήρη συνείδηση του ότι δεν θα χαρούμε ποτέ αλληλεγγύης από σας (όσο

τουλάχιστον παραμένουμε "άσημοι" και κάτω των 18).

Ξέρουμε πολύ καλά ότι προτιμάτε να αναλώνετε σε εσωτερικές συγκρούσεις έχοντας ήδη δημιουργήσει φράξιες στις οποίες εμείς δεν σκοπεύουμε να εγκλωβιστούμε διότι, το έχουμε πλέον μάθει, μόνο πωσιμότητα φέρνουν (όπως έγινε και με την σύλληψη των 500 που σας δόθηκε για μια ακόμη φορά αφορμή να βγάλετε τα απωθημένα σας και κατ' επέκταση τα μάτια σας).

Όσο λοιπόν σκεφτόμαστε, θα κρατάμε αποστάσεις από σας και τις αντίπαλες ομάδες σας.

Τελειώνουμε λέγοντας ότι η λαχτάρα μας για δράση και αγώνα δεν μειώνεται όσο περνούν τα χρόνια και ο χειμαρρός που έχουμε μέσα μας, θα ξεχειλίσει πρώτου πέσουμε στην παγίδα του περίφημου χώρου σας.

Τίποτα δεν τελείωσε "σύντροφοι", ο αγώνας μέσα απ' τις καφετέριες της πλατείας συνεχίζεται.

"ΠΙΤΣΙΡΙΚΙΑ"

Υ.Σ. Πριν βιαστείτε να μιλήσετε για αγνωμοσύνη και αλλαζονεία: Δεν νοιώθουμε καμιά ηθική υποχρέωση απέναντι σας. Οι λίγες μας εμπειρίες (σχολείο, οικογένεια κλπ.) μας έχουν μάθει να μην εμπιστευόμαστε τους καταστροφείς του παρελθόντος μας, αλλά να τους κάνουμε στην άκρη παίρνοντας το μέλλον στα χέρια μας.

ΑΛΦΑ: Όσον αφορά το ΑΛΦΑ θεωρούμε ότι η κάλυψη των δικών των ανήλικων από την εφημερίδα μας δεν ήταν αυτή που επιθυμούσαμε, αλλά η εφικτή στα πλαίσια των δυνατοτήτων μας (κυρίως από πληροφορίες κάποιων γονιών ανήλικων). Με χαρά θα περιμέναμε από οποιονδήποτε έχει άμεση επαφή ή σχέση να γράψει κάποιο κείμενο και εμείς φυσικά θα το δημοσιεύσουμε (αυτό δεν είναι καθόλου ειρωνικό).

Είμαι μία από τις ανήλικες που συνελλήφθησαν στο Πολυτεχνείο του '95. Αυτό που θέλω να δημοσιοποιήσω είναι η απογοήτευσή μου από το "χώρο" γενικά ως προς το θέμα της αντιμετώπισής τους στο

θέμα των ανήλικων. Το ξέρω πως οι περισσότεροι από τους ανήλικους μπορεί να μην είναι αρκετά συνειδητοποιημένοι, αλλά εμείς οι ίδιοι συνεχώς δεν λέμε ότι η αλληλεγγύη δεν κάνει διαχωρισμούς; Και στο κάτω-κάτω τη στιγμή που μείναν μέσα ως το πρωί της σύλληψης αποτελώντας ένα μεγάλο κομμάτι των εξεγερμένων -συνειδητοποιημένων ή όχι- θα πρέπει να έχουν την αλληλεγγύη μας γιατί την αξίζουν.

Πού είναι λοιπόν η αλληλεγγύη; Πού είναι η συμπάρασταση; Με το να κάθονται ορισμένοι απλώς παρατηρητές και κριτές χωρίς να συμμετέχουν δεν παρέχουν καμμία βοήθεια. Δεν ζητάω να στραφεί όλη η προσοχή στους ανήλικους. Αλλά όχι να τρώμε και τέτοιο φτύσιμο. Στο κάτω-κάτω αν οι ίδιοι μας διαχωρίζετε από εσάς τους ενήλικους, τότε γιατί ζητάμε -ή μάλλον απαιτούμε- τον μη διαχωρισμό μας σε ομάδες;

Για τους ενήλικους διωκόμενους έγινε χαμός. Υπήρξε έντονη κινητοποίηση. Για τους ανήλικους διωκόμενους οι μόνοι που κινητοποιήθηκαν ήταν 10-15 ανήλικοι, 4-5 γονείς και 2-3 δικηγόροι. Ντροπή μας αν έτσι εκδηλώνουμε την αλληλεγγύη μας.

Εγώ προσωπικά πιστεύω πως η σύλληψη ενός ανήλικου είναι το ίδιο σημαντική με ενός ενήλικα. Όλοι είναι αιχμάλωτοι του κράτους. Η πιο δυναμική παρουσία του κόσμου στις δίκες ίσως να γίνει και ένα μέσο για τη μη συνέχιση της τρομοκρατίας και της ψυχολογικής πίεσης που ασκούν οι μπάτσοι και οι δικαστικοί εντός και εκτός των αιθουσών των δικαστηρίων.

Εγώ απλώς επαναλαμβάνω ότι
**Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ**

Β.Σ., Αθήνα

Εκδηλώσεις...

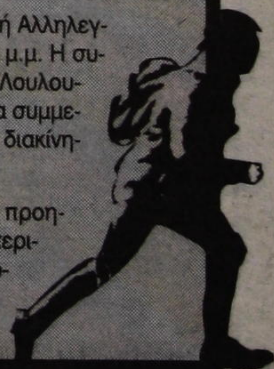
★ Σήμερα, Σάββατο 17/2 στην πλατεία Αγ. Γεωργίου, στην Αγία Παρασκευή, 5.30μμ και επίσης το Σάββατο 24/2 στην πλατεία Ν. Ηρακλείου, πάλι στις 5.30μμ, διοργανώνονται εκδηλώσεις αλληλεγγύης στους 10 διωκόμενους του Πολυτεχνείου '95.

★ Την ίδια μέρα, η κατάληψη της Βαρβάρας πραγματοποιεί συναυλία στο μικρό αμφιθέατρο της Νομικής στην Θεσσαλονίκη. Η συναυλία γίνεται για την οικονομική στήριξη της αντιπροσωπείας της σκηνοθέτιδας. Συμμετέχουν τα συγκροτήματα Πανικός, Σμέρνα, Ωχρα Σπειροχαίτη. Η συναυλία αρχίζει στις 10.00μμ και έχει είσοδο 700 δρχ.

★ Την Τρίτη 20/2 η Πρωτοβουλία Ενάντια στην Κρατική Καταστολή στην Θεσσαλονίκη καλεί σε Γενική Συνέλευση στις 7μ.μ. στο αμφιθέατρο του Πολυτεχνείου με θέματα: 1) Αλληλεγγύη στους διωκόμενους από την εισβολή των ΜΑΤ στα κοινωνικά ραδιόφωνα (Ράδιο Κιβωτός, Ουτοπία). Η δίκη προσδιορίστηκε στις 12 Μαρτίου, 2) Οργάνωση της αλληλεγγύης στον Γ. Κρητικόπουλο, 3) Επεξεργασία των θέσεων που θα παρουσιάσουν οι ομάδες εργασίας για τον εθνικισμό.

★ Την Πέμπτη 22/2, και κάθε Πέμπτη, η Επιτροπή Αλληλεγγύης στον Γ. Μπαλάφα έχει συνέλευση στις 9 μ.μ. Η συνέλευση πραγματοποιείται Φραγκίνη 5, 2ος όροφος (Λουλουδάδικα). Η Επιτροπή είναι ανοιχτή για όποιον θέλει να συμμετάσχει και στα γραφεία υπάρχει το σχετικό υλικό για διακίνηση και ενημέρωση.

Επανόρθωση: Από παραδρομή στην εκδήλωση της προηγούμενης Κυριακής στη Βίλα Αμαλία με θέμα τον περιφεριακό Υμηττού και τα μεγάλα έργα δεν αναφέρθηκε στους διοργανωτές η ομάδα "Τα παιδιά της Γαλαρίας".

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ

ΕΤΟΣ 20 ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 42

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Πέρα από σύνορα κι εθνικισμούς

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

μία της Κωνσταντινούπολης εκνευρισμένη από το ότι τους αποδόθηκε η ευθύνη του φόνου "ενός ανάξιου δημοσιογράφου", έδωσε έντονη απάντηση πραγματοποιώντας μια πορεία διαμαρτυρίας φασιστικού ύφους. Το κράτος είχε πλέον δεχτεί ένα μεγάλο πλήγμα και είχε ξεμπροσταστεί. Υπήρχε επειγόντος μεγάλη ανάγκη αλλαγής της επικαιρότητας. Έπρεπε να γίνει κάτι για τον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης, για την ανάκτηση εμπιστοσύνης προς το κράτος. Γι' αυτό, το πρόβλημα των βραχονησίδων ήταν μια ευκαιρία που δεν έπρεπε να χαθεί.

Παράλληλα συνεχιζόταν στο παρασκήνιο οι εχθρικές ενέργειες του κράτους στο Κουρδιστάν. Μεγάλη ένταση δημιούργησε στην κοινή γνώμη το γεγονός ότι συνεχίζονται οι στρατιωτικές επιχειρήσεις παρόλο που το Ρ.Κ.Κ. είχε δηλώσει την απόφασή του για τη παύση πυρός, τ' ότι διώκονται οι κάτοικοι από πολλά χωριά της επαρχίας Σεβάστιας καθώς και οι ύποπτοι θάνατοι των 11 ατόμων (τους οποίους το κράτος αποδίδει στο Ρ.Κ.Κ.).

Εγινε μια προσπάθεια για τον αποπροσανατολισμό με τη δήθεν "επίθεση" στο φέρεμπωτ "ευρω-ασία". Αμέσως όμως, καθώς δεν δημιουργήθηκε η απαιτούμενη εντύπωση παρά τη συνεργασία κράτους-ΜΜΕ δόθηκε βάρος στο πρόβλημα των βραχονησίδων. Είχαμε τις γνωστές εξελίξεις και η ατμόσφαιρα άλλαξε τελείως. Το κράτος που έδειξε σοβαρή ευαισθησία για τα εθνικά συμφέροντα, είχε ξαναποκτήσει την εμπιστοσύνη του λαού του και είχε ξαναχτίσει κάτω από την ιερή σκεπή του την εθνική ενότητα-ακεραιότητα (!)... Εξάλλου το κράτος γι' αυτό δεν υπάρχει; (!)... Λάθη και παραβιάσεις δικαιωμάτων μπορεί να γίνονται, αλλά τώρα που υπάρχει εχθρός που διεκδικεί

βράχια μας κάτω από τη μύτη μας, δεν είναι ώρα για συζήτηση για τα παραπάνω (!)... Στο μεταξύ και η Τσιλέρ έπαιξε σημαντικό ρόλο για την κλιμάκωση της κρίσης. Η Τσιλέρ που ασκεί προσωρινά την πρωθυπουργία, είχε μόλις πάρει την εντολή για σχηματισμό νέας κυβέρνησης κατά τις μέρες της κρίσης και αποτυχημένη για το σχηματισμό νέας κυβέρνησης λόγω των στερίων συζητήσεων που είχε με τους υποψήφιους εταίρους συνασπισμού, προσπάθησε να αποδείξει πόσο απαραίτητη είναι, αναδεικνύοντας την κρίση των βραχονησίδων ως επιτυχία της. Θεωρούμε αξιοσημείωτη τη συμπτωτική ότι η εφημερίδα της οποίας οι δημοσιογράφοι έβαλαν τη σημαία στη βραχονησίδα ανήκει στην ομάδα κεφαλαιούχων που υποστήριξε φανερά τη Τσιλέρ σ' όλη τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου.

Το κράτος που ξεμπροστιάστηκε, μαζί με τους πολιτικούς που δέχτηκαν παράπονα καθώς δεν μπόρεσαν να λύσουν την κυβερνητική κρίση εξαπατώντας μας όλους, ξανάβαλαν να δούμε το ίδιο έργο για πολλοστή φορά. Σ' αυτό το έργο μοίρασαν ρόλους σ' όλους. Στους αντιπολιτευόμενους, στους λόγιους και στους αντιπολεμικούς έμεινε ο ρόλος της επανάληψης των ειρηνιστικών λόγων που έχουν χάσει πλέον κάθε ουσία. Βέβαια, "το κράτος δεν θέλει πόλεμο, απλά υπερασπίζεται τα νόμιμα κυριαρχικά δικαιώματά του (!)" και καθώς δεν κάνει καμιά παρέμβαση στις "διαφορετικές φωνές", μας δείχνει κιόλας πόσο φιλερηνικό είναι (!)...

Όπως πάντα, έτσι και τώρα υπήρξαν κάποιοι με αγαθή θέληση που ανέλαβαν αυτό το ρόλο. Εμείς όμως τον αρνηθήκαμε. Σκεφτόμασταν ότι αν δεν τους αρνούμασταν θα γινόμασταν κι εμείς ένα από τα μέσα που διευκόλυναν να εφαρμοστεί το σενάριο που επιβάλλεται καθώς

δεν θα μπορούσαμε να λάβουμε θέση στη σκηνή με όλο μας το βάρος.

Πιστεύουμε ότι αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι η μακροχρόνια, μαζική δυνατή συνεργασία που θα επικεντρώνεται στο πρόβλημα του милитарισμού και του κράτους. Σκεφτόμαστε ότι κάποιες ενέργειες που έχουν νόημα είναι αυτές όπου η δύναμή μας κι οι ικανότητές μας αρκούν για να ξεμπροστιάσουν και να χαλάσουν το παιχνίδι τους. Επειδή αυτοί θα συνεχίσουν με τα ίδια παιχνίδια για πολλές φορές ακόμη. Είμαστε υποχρεωμένοι να συντονίσουμε τις ενέργειές μας και να δυναμώσουμε τους

δεσμούς μας ως αντιμιλιταριστές των δύο πλευρών του Αιγαίου. Έτσι θα καταφέρουμε να έχουμε δύναμη και ικανότητα. Είναι σαφές το πόσο σημαντικά και επείγοντα είναι τα παράπαν αν σκεφτούμε επίσης ότι οι ΗΠΑ που επιβάλλουν σ' όλο τον κόσμο "pax americana" θα πάρουν πρωτοβουλίες τις επόμενες μέρες και πάνω στο θέμα της Κύπρου.

Δεν χρειάζεται βέβαια να τονίσουμε ότι όπως το Αιγαίο ανήκει στα ψάρια του και οι βραχονησίδες ανήκουν στις κατσίκες τους.

(Ευχαριστούμε θερμά τους συντρόφους που έψαξαν, βρήκαν, μετέφρασαν και κυκλοφόρησαν στη Θεσσαλονίκη την προκήρυξη του Αντιπολεμικού Συλλόγου Σμύρνης.)

Πρωτοβουλία γονέων συλληφθέντων Πολυτεχνείου

Με τη βίαιη εισβολή των ΜΑΤ στο Πολυτεχνείο και τη μαζική σύλληψη πάνω από 500 νέων ανθρώπων "έκλεισε" για τον περισσότερο κόσμο το πρωί της 18ης Νοεμβρίου 1995 η φρικαλέα εικόνα της δριμύτερης επιχείρησης καταστολής των τελευταίων χρόνων.

Εμείς σαν γονείς των παιδιών που "μεταφέρθηκαν" με τις κλούβες στα κρατητήρια της Γενικής Ασφάλειας βιώσαμε μόνο το ξεκίνημα της βαρβαρότητας των κρατικών οργάνων απέναντι στους υπόδικους, αλλά και σε όποιους "τόλμησαν" να τους συμπαρεταθούν.

• Ζήσαμε άμεσα τα δακρυγόνα, τα χημικά, τους άγριους ξυλοδαρμούς, τον εκφοβισμό, τις απειλές των σωμάτων καταστολής, που μας γύρισαν πίσω στα σκληρά χρόνια της χούντας.

• Παρακολουθήσαμε με αγωνία την έντεχνη προετοιμασία του κόσμου για την επέμβαση των ΜΑΤ και την άρση του πανεπιστημιακού ασύλου από τα κανάλια της τηλεόρασης.

• Δεχτήκαμε εξευτελισμούς, χυδαίες βρισιές, σωματικές επιθέσεις, τα δυο μερόνυχτα που βρεθήκαμε έξω από την Ασφάλεια, όπου κρατούνταν τα παιδιά μας.

• Αγανακτήσαμε με τη δικαστική δίωξη ανθρώπων του πνεύματος και της τέχνης, που χρησιμοποιώντας το υποτιθέμενο δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης γνώμης και άποψης, θεώρησαν χρέος τους μπροστά στα γεγονότα, να αναλύουν, να κρίνουν και να προβληματιστούν, αντί να εφαρμόσουν την εύκολη πρακτική του αφορισμού και της καταδίκης των προσαγόμενων ως "αποκλειστικών υπαίτιων".

• Είδαμε την παρέλαση μεγαλοδικηγόρων, κοινωνιολόγων, τηλεπαρουσιαστών σε ρόλο εισαγγελέως να "τιμωρούν" τους "ενοχους", να προσπαθούν να τους εξευτελίσουν με χαρακτηρισμούς και ταμπέλες, να τους συκοφαντούν ακό-

μα και να τους επιπλήττουν: Γιατί δεν έκαναν ότι άλλοι συνομήλικοί τους εκείνο το βράδυ, την πολιτισμική διαδρομή ανάμεσα στην "Μερόνυχτα" και το "Μπούζιους".

Σήμερα, δυο μήνες μετά τα γεγονότα του Πολυτεχνείου οι δίκες συνεχίζονται -ερμήνη της κοινωνίας- για την "υπεράσπιση" και "προστασία" της οποίας, διενεργούνται επιβάλλοντας σκληρές ποινές με τη στέρηση της ελευθερίας των κατηγορουμένων και συντρίβοντας την ανθρωπινή αξιοπρέπεια τους.

Είμαστε οργισμένοι με τις πρωτοφανείς ποινές:

• Τριάμισα χρόνια φυλάκισης σε δεκάδες νέους, καταδίκη φυλάκισης σε 9, χωρίς αναστολή ο Στέφανος Αμύλητος στις φυλακές Χανίων γιατί δεν μπορεί να πληρώσει την εξαγορά.

Από το Γενάρη και όλον το Φεβρουάριο κάθε Τρίτη και Παρασκευή στα δικαστήρια Αηλίκων, επιμελητές, δικαστές, δικάζουν τους ανήλικους με στόχο τον εξευτελισμό της προσωπικότητάς τους, πιέζοντάς τους να "δηλώσουν μετάνοια", να υποσχεθούν, να καταδικάσουν, να "καταδώσουν" σε αντάλλαγμα της δικής τους "ευνοϊκότερης" μεταχείρισης. Για μια ακόμα φορά μετάνοια με τις αυταρχικές ποινές:

• Υποχρεωτική, κοινωνική εργασία.
• Ένα χρόνο δικαστική επιμέλεια
• Σεμινάριο αναμόρφωσης.
• Οκτάμηνη φυλακίσεις.

Καταγγέλλουμε τον αστυνομικό, που σε ένα διάλειμμα δίκης, στο χώρο των δικαστηρίων επιτέθηκε μπροστά σε γονείς σε έναν ανήλικό, βρίζοντάς τον αισχρά και απειλώντας τον, ότι "όταν τον βρει και θα τον πυροβολήσει".

Τη στιγμή που διαπιστώνουμε, ότι το "πρόβλημα" που δημιουργείται στην κοινωνία, με τη διαμαρτυρία και την αγανάκτηση της νεολαίας, τείνει για άλλη μια φορά να "λυθεί" με τη γνωστή, εύκολη πρακτική της "καταστολής" τόσο με τις ποινές των δικαστηρίων, όσο και με τις διαρκείς επιθέσεις της αστυνομίας απέναντι σε όποιο νέο "ενοχλεί" με την εμφάνισή του, με την ηθική εξόντωση και το μαζικό εξοστρακισμό

νέων ανθρώπων από τις "υγιείς τάξεις" της κοινωνίας μας, δεν μπορούμε να μένουμε σιωπηλοί και αδρανείς στις πολυθρόνες του σπιτιού μας.

• Δεν θα παραμείνουμε "παρατηρητές" μιας κατάστασης που σηματοδεύει τη ζωή μας και το μέλλον των παιδιών μας.

• Δεν μπορούμε να ανεχθούμε την υποκριτική στάση των κέντρων της εξουσίας, που επιλέγουν τώρα τη "σιωπή" και το "νίψιμο των χεριών", αφού αβασάνιστα "ξεμπερδεψαν" με φαύλες και βαρύγδουπες διαπιστώσεις και προσωπομυίες περί "κουκουλοφόρων", "γνωστών αγνώστων", "παιδιά διαζευγμένων οικογενειών".

• Οι δίκες δεν πρέπει να διαδραματίζονται "κεκλεισμένων των θυρών". Όταν οι ξυλοδαρμοί, η επιβολή εξοντωτικών ποινών σε νέους ανθρώπους έχουν σκοπό την προστασία της κοινωνίας, δεν μπορούν να συνεχίζονται ερμήνη της κοινωνίας.

• Και μόνο το γεγονός, ότι η προσπάθεια εκκόμματος της διαδικασίας από την κοινή γνώμη και "θαψίματος" της πληροφόρησης για τα δρώμενα στα δικαστήρια είναι πλέον καταφανής, θα πρέπει σε όλους μας να δημιουργήσει σοβαρές ανησυχίες για τα σχέδια και τους σκοπούς που υπηρετούν τα κατά τα άλλα λαλίστατα Μέσα Ενημέρωσης.

• Δεν είναι δυνατόν να δεχτούμε την "απονομή δικαιοσύνης" εξ' ονόματος μας, την "επιβολή ποινών" με στόχο τη δική μας προστασία, την "περιφρούρηση" των δικών μας ιδανικών, την "αποκατάσταση των δικών μας ζημιών" και τέλος τον "σωφρονισμό" των δικών μας παιδιών να συντελούνται χωρίς τη δική μας "παρουσία", χωρίς τη δική μας "φωνή".

Όχι μόνο σαν γονείς, αλλά και σαν ενεργοί και συνειδητοποιημένοι πολίτες, απευθυνόμαστε στις κοινωνικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις, στους πολιτικούς φορείς, στους ανθρώπους του πνεύματος και της τέχνης, σε κάθε ευαισθητοποιημένο πολίτη και ζητάμε να ενώσουν τη φωνή τους με τη δική μας καταδικάζοντας τον κρατικό αυταρχισμό.

Ζητάμε:
• Να δοθεί τέλος στις συνεχιζόμενες

μένες δίκες των συλληφθέντων του Πολυτεχνείου με τον απαράδεκτο τρόπο διεξαγωγής.

• Να σταματήσουν οι διωγμοί των νεολαίων.

• Να αποφυλακιστεί ο Στέφανος Αμύλητος.

Καλούμε τους Νομικούς, το Δικηγορικό Σύλλογο να παρέμβουν αποφασιστικά για την εξασφάλιση της πλήρης των Νόμων και της δικονομικής διαδικασίας στη διεξαγωγή των δικών.

Καταγγέλλουμε την παραβίαση του Πανεπιστημιακού Ασύλου με στόχο την οριστική άρση του, που από καιρό προετοιμαζόταν, σαν μια επικίνδυνη πρακτική με καταστρεπτικές συνέπειες.

Τέλος δηλώνουμε ότι στηρίζουμε τη νεολαία μας:

• Όταν αντιστέκεται στην υποκρισία, στην καταστολή, την αδικία και την αυθαιρεσία.

• Όταν καταγγέλλει την κοινωνική πορεία που το κράτος της επιφυλάσσει, με την προοπτική μιας αγωγής ανενεργίας, μιας ανιαρής εργασίας και το "άρπαγμα" της ευκαιρίας κάθε "αερτζιδικής" δραστηριότητας, με την έλλειψη κοινωνικών

παροχών και πολιτιστικών αξιών.

• Όταν συμπαραστέκεται σε απεργούς πείνας που οι σκευωρίες και οι κρατικοί μηχανισμοί φυλακίζουν πριν ακόμα δικαστούν.

• Όταν δεν μένει αδιάφορη στις διεκδικήσεις των φυλακισμένων για βελτίωση των απαράδεκτων συνθηκών διαβίωσης τους.

• Όταν είναι αλληλέγγυοι στους κοινωνικά και ταξικά καταπιεσμένους.

Πιστεύουμε ότι όλοι μας έχουμε χρέος να σκύψουμε πάνω στα προβλήματα, τα οποία κληροδοτεί η σημερινή κοινωνία μας στους νέους και να αφογκραστούμε τις ανησυχίες τους. Αναλαμβάνοντας τις πραγματικές μας ευθύνες για τον κόσμο στον οποίο τα παιδιά μας δεν θα πρέπει απλά να "επιβιώσουν", αλλά και να "ζήσουν". Να βοηθήσουμε, αλλά και να βοηθηθούμε στο χτίσιμο μιας ζωής της ελπίδας και όχι της απογοήτευσης, της θέσης και όχι της άρνησης, της δημιουργικότητας και όχι της παθητικής στάσης και της αδράνειας.

Αθήνα, Φεβρουάριος 1996

... δίκη δικαιοσύνης

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

• επιλέγουν γι' αυτά το αυστηρότερο

μέτρο επιμέλειας που προβλέπει ο νόμος -της επιμεληθείας Επιμελητών-, μέτρο που χρησιμοποιείται με φειδώ ακόμη και για περιπτώσεις κοινής ποινικής παραβατικότητας

• τους επιβάλλουν το αμφισβητήσιμο και αντιπαιδαγωγικό μέτρο της "κοινωνικής εργασίας" και μάλιστα σε γηροκομεία

• επιχειρούν να ελέγξουν την ζωτικότητα και τις ανησυχίες τους εμπούτως το φόβο, την υποταγή, την υποταγή και τη συμμόρφωση με τα "εθνικά ιδεώδη", όπως αυτά τα κατανοούν αγκυλωμένοι δικαστικοί και κοινωνικοί λειτουργοί

Στη συνέντευξη τύπου χαρακτηριστικές ήταν οι μαρτυρίες των γονέων που κατήγγειλαν με σφοδρότητα τόσο το πολιτικό της δίωξης των παιδιών τους, όσο και τη δικονομικά απαράδεκτη και κοινωνική εκδικητική στάση των δικαστικών μηχανισμών. Οι περισσότεροι από τους ανήλικους υπό το βάρος της οικογενειακής πίεσης σίγουρα δεν τοποθετήθηκαν πολιτικά. Κάποιοι όμως από αυτούς περισσότερα έχουν να διδάξουν παρά να μάθουν από πολλούς μεγαλύτερους: σε ερώτησή του εισαγγελέα για το αν είναι αναρχικός κάποιος ανήλικος απάντησε ότι "δεν τολμώ να το πω, γιατί για να το πεις πρέπει να το έχεις κατακτήσει".

Κ.Τ.

COBAS: για το κίνημα της αυτοοργάνωσης

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί συμπύκνωση των βασικών απόψεων και στοιχείων που διατυπώθηκαν από τον Giuseppe, ιδρυτικό μέλος των COBAS εκπαιδευτικών της Ρώμης, κατά τη διάρκεια συζήτησης-συνέντευξής του προς το ΑΛΦΑ., στο Παρίσι, στην διάρκεια του συνεδρίου για τους Ζαπατίστας.

ΤΑ COBAS (Επιτροπές Βάσης) γεννήθηκαν μέσα από τη μεγάλη απεργία των εκπαιδευτικών που συγκλόνισε ολόκληρη την Ιταλία το 1986. Καθοριστικό ρόλο έπαιξαν αγωνιστές που προέρχονταν από το κίνημα της ιταλικής αυτονομίας της δεκαετίας του '70. Οι επιτροπές βάσης που δημιουργήθηκαν αυθόρμητα κατά τη διάρκεια της απεργίας έδιναν έναν αγώνα αντισυναινετικό, βασισμένο στην αυτοοργάνωση και την άμεση δημοκρατία, που ενώ ήταν αποφασιστικά διεκδικητικές, ταυτόχρονα έθετε και συνολικότερα ζητήματα. Ξεκινώντας από την αναγκαιότητα συνολικότερης αλληλεγγύης των διαφόρων αγώνων της εργατικής τάξης και προχωρώντας σε προτάγματα ανατροπής και κοινωνικής απελευθέρωσης. Η μαχητικότητα των COBAS κατάφερε να συσπειρώσει μεγάλο αριθμό εκπαιδευτικών. Το γεγονός ότι κάτι καινούριο γεννιόταν ήταν φανερό τόσο από τις αμεσοδημοκρατικές, συμβουλευτικές διαδικασίες όσο και από το γεγονός ότι στην αμέσως επόμενη περίοδο τα COBAS των εκπαιδευτικών κατάφεραν να πραγματοποιήσουν απεργίες και κινητοποιήσεις

συνδικαλιστική USI κατάφεραν να κηρύξουν γενική απεργία ενάντια στον πόλεμο στον περσικό, στην οποία συμμετείχαν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι. Να σημειώσουμε εδώ ότι η USI, παρά την τεράστια ιστορική της παράδοση και τη μεγάλη της συνεισφορά στο ιταλικό εργατικό κίνημα, σήμερα, και παρά μια σχετική άνοδο που παρουσίασε τα τελευταία χρόνια, είναι ιδιαίτερα αποδυναμωμένη. Συνεργάζεται πάντως ταχτικά με τα COBAS.

Το 1992, οι Αυτόνομες Κολλεκτίβες Αυτοοργανωμένων Εργαζομένων (κύρια νοσοκομειακοί και εργαζόμενοι στον οργανισμό τηλεπικοινωνιών) αυτοδιαλύθηκαν και ενσωματώθηκαν στα COBAS. Επίσης οργανώθηκαν με τη μορφή των COBAS ένα μεγάλο τμήμα των συνδικαλισμένων στη FIM (Ιταλική Ομοσπονδία Εργατών Μετάλλου). Εξάλλου στα COBAS προσχώρησαν και πολλά μέλη της CUB (Ενιαία Συνομοσπονδία Βάσης), μια οργάνωση που είχε ιδρυθεί το '90 από ακροαριστερούς, που όμως, σε αντίθεση με τα COBAS, είχε επαγγελματίες συνδικαλιστές. Το ίδιο συνέβη και με πολλά μέλη της ακροαριστερής RDB

του ιδιωτικού τομέα και κύρια από το εργοστάσιο της ALFA ROMEO στο Μιλάνο, συγκρότησαν το SLAI-COBAS (Διακατηγοριακό Συνδικάτο Αυτοοργανωμένων Εργαζομένων COBAS). Σε αυτή την άποψη ασκήθηκε έντονη κριτική, κύρια από τα πρώτα ιστορικά COBAS, τα COBAS των εκπαιδευτικών, με το επιχείρημα ότι το συνδικάτο είναι μια εξουσιαστική, γραφειοκρατική οργανωτική δομή, που επιλέγει να δίνει υπέρμετρη βαρύτητα στο εργατικό ζήτημα, με τις χειρότερες παραδόσεις της οικονομίστικης προσέγγισης του ζητήματος της κοινωνικής ανατροπής. Αυτές οι θέσεις αναπτύχθηκαν μέσα από το βιβλίο "Από το Συνδικάτο στα COBAS", όπου επιλέγονται έμπαινε το πρόταγμα της προώθησης της εμπειρίας της αυτοοργάνωσης των COBAS σε όλα τα επίπεδα της καθημερινής ζωής: για την ανάπτυξη ενός μαχητικού κινήματος για την αυτοοργάνωση χωρίς πολιτική διεύθυνση ή πρωτοκαθεδρίες. Οι υποστηρικτές αυτής της άποψης συγκρότησαν τον Εθνικό Συντονισμό COBAS, ένα ιδιαίτερα χαλαρό σχήμα για αλληλοεπικοινωνία και ανάλυση πρωτοβουλιών πολιτικής δράσης. Σε αυτό το σχήμα συμμετέχουν και τα COBAS των εκπαιδευτικών που όμως, λόγω της μεγάλης ιστορίας τους, έχουν ένα μεγαλύτερο βαθμό εσωτερικής οργάνωσης και συχνά παίρνουν αυτόνομα γενικότερες και ειδικότερες πρωτοβουλίες πολιτικής δράσης.

Το σχίσμα πια είναι γεγονός. Επιπλέον, με το πέρασμα του χρόνου εμφανίζονται και άλλες διαφοροποιήσεις, όπως π.χ. η απόφαση του SLAI-COBAS να συμμετέχει στις συνδικαλιστικές εκλογές ή να χρηματοδοτείται κρατώντας έναν σταντάρ ποσοστό από το μισθό των μελών του. Επίσης το SLAI-COBAS συνεργάζεται στενά και σε μόνιμη βάση με το κόμμα της "Κομμουνιστικής Επανάστασης".

Για να υπάρξει μια εικόνα για τα αριθμητικά μεγέθη μπορούμε να πούμε, για παράδειγμα, ότι στα COBAS των εκπαιδευτικών δραστηριοποιούνται σε ολόκληρη την Ιταλία, σε μόνιμη βάση, γύρω στα 150 άτομα. Ωστόσο στις γενικές συνελεύσεις συμμετέχουν δεκάδες χιλιάδες και κατά τη διάρκεια της γενικής απεργίας που κηρύχθηκε από τα COBAS και την USI ενάντια στον πόλεμο στον περσικό, συμμετείχαν 200.000 εκπαιδευτικοί. Στις 14 Οκτώβριου του 1994 όλες οι διαφορετικές τάσεις των COBAS κάλεσαν γενική απεργία στην Ρώμη, στην οποία συμμετείχαν 100.000 άτομα. Στις 12 Νοέμβριου της ίδιας χρονιάς πραγματοποιήθηκε στη Ρώμη διαδήλωση ενάντια στο Μπερλουσκόνι που είχε καλεστεί από τις τρεις επίσημες εργατικές συνομοσπονδίες και κόμματα της αντιπολίτευσης, με συνολικό αριθμό συμμετεχόντων 1.500.000 άτομα. Το SLAI-COBAS κατέβηκε στην πορεία μαζί με το κόμμα της Κομμουνιστικής Επανάστασης, ενώ τα υπόλοιπα COBAS κάλεσαν σε ξεχωριστό μπλοκ μαζί με κατελιγμένα κοινωνικά κέντρα, αυτοδιαχειριζόμενους ραδιοφωνικούς σταθμούς κτλ. Σε αυτό το μπλοκ συμμετείχαν 100.000 άτομα.

Το Σάββατο 3 Φλεβάρη 1996 πραγματοποιήθηκε στη Ρώμη αντιρατσιστική διαδήλωση με συμμετοχή 40.000 ατόμων. Κατά τη διάρκεια των συναντήσεων που πραγματοποιήθηκαν πριν και μετά τη διαδήλωση, συζητήθηκε και το κάλεσμα των ζαπατίστας για την Διεθνηρωτική Συνάντηση για την Ανθρωπότητα και Εναντία στο Νεοφιλελευθερισμό και ο Εθνικός Συντονισμός COBAS ανέλαβε να προωθήσει το κάλεσμα στους εργασιακούς χώρους.

Για επικοινωνία:
COBAS SCUOLA, fax: 06/70452452
Coordinamento Nazionale COBAS
και περιοδικό Incompatibili, fax:
06/78348283

Μήνυμα των COBAS για την Εξέγερση των Ζαπατίστας

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

ενώ πλησιάζουμε στην πύλη της τρίτης χιλιετίας, το κεφάλαιο ονειρεύεται πως έχει γράψει τον επίλογο στην ιστορία της ταξικής πάλης, πως έχει σβήσει την ίδια την ιδέα της αλλαγής της κοινωνίας, την ιδέα της απελευθέρωσης της ανθρωπότητας από τις αλυσίδες της εκμετάλλευσης, την κοινωνική επανάσταση.

Τα αφεντικά της γης θέλουν να υποτάξουν εκατομμύρια άντρες και γυναίκες στη λογική του εμπορίου. Στο όνομα της παγκοσμιοποίησης της οικονομίας, της συναίνεσης για την ανάπτυξη, της κουλτούρας της εργοστασιοποίησης της ζωής, μας παρουσιάζουν τον καπιταλισμό ως τον καλύτερο εφικτό κόσμο.

Η μονοδιάστατη σκέψη, αυτή η άθλια φυλακή που ύψωσαν ο άγριος φιλελευθερισμός και ο κρατικός και υπερεθνικός αυταρχισμός, αποτελεί την υλική βάση, το πολιτικό θεμέλιο πάνω στο οποίο οικοδομείται η παγκόσμια νέα αταξία, συνενώνοντας αντιδραστικούς και μετανοημένους ρεφορμιστές. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς τους, ο μόνος ρόλος που απομένει για τον τεράστιο αριθμό των προλεταρίων των μητροπόλεων και της περιφέρειας της αυτοκρατορίας, είναι αυτός του γραναζιού της παγκόσμιας οικονομίας, της εργασίας/εμπορεύματος που αυξάνει την αξία του κεφαλαίου, του εφεδρικού στρατού των μισθωτών που κατεβάζει την αξία της εργατικής δύναμης, του χρήσιμου υλικού για τους άθλιους ιμπεριαλιστικούς πολέμους τους.

Όμως η ιστορία δεν τελειώνει, όσο κι αν μας διαβεβαιώνουν για αυτό ψευδοδιανοούμενοι, υπηρέτες του ιμπεριαλισμού.

Ποτέ άλλοτε τα αιτήματα και οι ανάγκες των προλεταρίων δεν ήταν τόσο διαχωρισμένα από αυτά του κεφαλαίου. Ποτέ άλλοτε το προλεταριάτο δεν ήταν τόσο πολυάριθμο, εμπλουτισμένο με νέες κοινωνικές φιγούρες, προϊόντα των καινούριων αντιθέσεων που προκύπτουν από τη διαδικασία παγκοσμιοποίησης του κεφαλαίου.

Αυτό αυτό προκύπτει η αναγκαιότητα υπερεθνικών συμφώνων και οργανισμών, όπως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, η Παγκόσμια Τράπεζα, το NATO, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, η Συμφωνία του Μάαστριχτ, η NAFTA (Βορειοαμερικανική Συμφωνία Ελεύθερου Εμπορίου), η οικονομική συμφωνία ανάμεσα στις χώρες του Ειρηνικού. Πρόκειται για τους πυλώνες που στηρίζουν τον αυταρχικό φιλελευθερισμό, είναι οι κύριοι εχθροί του επαναστατικού, ανατρεπτικού κινήματος, του κινήματος για την κοινωνική απελευθέρωση και την αυτοοργάνωση.

Γι' αυτό είναι απαραίτητο για όλους και όλες μας να επανοικοδομήσουμε τη στέρεα βάση μιας διεθνούς σύγκρουσης στην οποία, παρ'όλο που ο καθενας θα ξεκινά από τις ξεχωριστές του συνθήκες αγώνα, θα συγκροτείται μια κοινή στρατηγική προοπτική που θα αναγνωρίζεται από τον ινδιάνο της ζούγκλας Lacandona και από τους μαύρους και τους τσιγκάνους του Λος Άντζελες, από τον εργάτη της Mirafiori και τον εργάτη γης στις Φιλιππίνες, από τον πακιστανό μετανάστη στο Βερολίνο και τον κοίρδο που αγωνίζεται για τη γη του, από έναν δάσκαλο στο Παρίσι και μια φεμινίστρια στην Πολωνία, από ένα ισπανό φοιτητή και ένα νέο προλετάριο στο κατελιγμένο κοινωνικό κέντρο του Μιλάνο, από τους συνταξιούχους στο Βέλγιο και τους άνεργους της Νάπολι, από τους ακτήμονες στο Δελχί και τους προσωρινούς του "τογιτισμού", από όλους της γης τους κολασμένους.

Γνωρίζουμε τις τεράστιες δυσκολίες αυτού του εγχειρήματος. Γνωρίζουμε επίσης ότι η διεθνιστική αλληλεγγύη σε οποιονδήποτε προλεταριακό και λαϊκό αγώνα, σ' αυτή την περίπτωση στον ηρωικό αγώνα του EZLN, για να είναι στοιχειωδώς αποτελεσματική, πρέπει να αναπτύσσεται στο έδαφος της σύγκρουσης με την κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα της κάθε ιδιαίτερης χώρας, ενάντια στον κοινό ταξικό εχθρό.

Σε αυτή την ιστορική περίοδο το ζήτημα της αντιπαράθεσης και του διεθνούς συντονισμού των αντικαπιταλιστικών αγώνων πρέπει να τεθεί επιτακτικά. Επομένως πρέπει να συζητήσουμε και να εμβαθύνουμε στην προσπάθεια διακρίβωσης στόχων και μεθόδων αγώνα, μέσα στην πληθώρα των διαφορετικών δεδομένων στο Βορρά και στο Νότο του πλανήτη.

Είναι επιπλέον επιτακτικό να ανοίξει ένας διάλογος για το ζήτημα της επαναστατικής προλεταριακής οργάνωσης, ιδιαίτερα μετά την κατάρρευση των κοινωνιών του "υπαρκτού σοσιαλισμού", μια αποτίμηση της κληρονομιάς των εμπειριών που μας άφησε η ιστορία του εργατικού, του επαναστατικού και του κομμουνιστικού κινήματος.

Εκτιμούμε ότι η εμπειρία των COBAS και της αυτοοργάνωσης αποτελούν για την εποχή μας ένα μικρό αλλά σημαντικό βήμα προς την κατεύθυνση του ξεπεράσματος της διαίρεσης ανάμεσα σε αγώνα πολιτικό, αγώνα συνδικαλιστικό και αγώνα πολιτιστικό που τόσο πολύ βασάνισε στο παρελθόν το εργατικό κίνημα, ακόμα και στις πιο ριζοσπαστικές και επαναστατικές του μορφές.

Πάνω σε αυτή τη βάση επιθυμούμε να αναπτυχθεί η αντιπαράθεση σε διεθνές επίπεδο, βασισμένη επίσης στην άμεση δημοκρατία, την κοινωνική ταξική συγκρότηση, την άρνηση της αντιπροσωπότητας, την αναζήτηση στόχων ενοποιητικών για τις διάφορες προλεταριακές ομάδες.

Να δουλέψουμε με τις ίδιες προσπάθειες στις διάφορες γωνιές του πλανήτη για την ενότητα και τη νίκη των εκμεταλλευόμενων, ενάντια στον καπιταλισμό, αυτός είναι σίγουρα ένας πολύ δύσκολος στόχος. Πιστεύουμε όμως ότι, παρά τις διαφορετικές γεωγραφικές, πολιτιστικές και πολιτικές συνθήκες, υπάρχουν τρόποι επαναστατικής προσέγγισης των καταστάσεων που χαρακτηρίζονται από κοινό περίεχομένο.

Η συμφωνία του Μάαστριχτ και η NAFTA αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, εκφράζουν την ουσία του αυταρχικού φιλελευθερισμού του κεφαλαίου, της κυριαρχίας της μονοδιάστατης σκέψης.

Το γκρέμισμα της φυλακής του Μάαστριχτ και της NAFTA είναι ένας κοινός μας στόχος, η μάχη για τη μείωση των ωρών εργασίας χωρίς μείωση του μισθού, η ισότητα στα δικαιώματα ανάμεσα στους Ιταλούς εργάτες και τους μετανάστες (το ίδιο σε οποιαδήποτε ευρωπαϊκή χώρα) είναι μάχες του ίδιου πολιτικοστρατιωτικού αγώνα που έχει ο EZLN στην Chiapas του Μεξικό για την απελευθέρωση των εκμεταλλευόμενων.

Από τη ζούγκλα Lacandona έφτασε ένα μήνυμα εξέγερσης κι ελπίζω για όλους τους προλεταριους, πρέπει να το αποδεχθούμε και να το γενικεύσουμε.

Hasta la victoria siempre!
Εθνικός Συντονισμός των COBAS,
Ρώμη, 26 Γενάρη 1996

(μήνυμα προς το 5ο Συνέδριο των Επιτροπών Αλληλεγγύης στην Εξέγερση των Ζαπατίστας)

ήσεις αλληλεγγύης σε αγώνες άλλων εργαζομένων, με πιο σημαντικές αυτές που πραγματοποιήθηκαν για την υποστήριξη των αγώνων των συνταξιούχων. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να αρχίσουν να σχηματίζονται COBAS και σε άλλους εργασιακούς χώρους, όπως για παράδειγμα στους σιδηροδρομικούς.

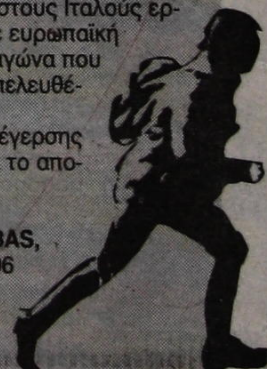
Πρέπει να πούμε ότι στην Ιταλία υπάρχουν τρεις εργατικές συνομοσπονδίες: η CGIL που ελέγχεται από το (πρώην) κομμουνιστικό κόμμα, η CISL των καθολικών και η UIL με σοσιαλδημοκρατικό προσανατολισμό. Υπάρχει επίσης ένας μεγάλος αριθμός από ανεξάρτητα κλαδικά συνδικάτα, κυρίως στο δημόσιο, που δεν συμμετέχουν σε καμία από τις τρεις συνομοσπονδίες. Πολλά από αυτά τα συνδικάτα κατά καιρούς πραγματοποιούν ιδιαίτερα δυναμικές απεργίες, όπως αυτή του COMU (των συνδικάτων των οδηγών των τραίνων) το 1987, που όμως δεν ξεφεύγουν από τα συντεχνιακά αιτήματα. Κατά τη διάρκεια παρόμοιων απεργιών, οι εργαζόμενοι που αντιλαμβάνονταν την αναγκαιότητα της κοινωνικής ανατροπής πέρα από τις απλά διεκδικητικές -όσο μαχητικές κι αν είναι αυτές- κινητοποιήσεις, δημιουργούσαν τα δικά τους COBAS. Έτσι γύρω στο '90 υπήρχαν πολλά COBAS στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα, με πολύ μεγάλη ανάπτυξη στα εργοστάσια της FIAT και της ALFA ROMEO.

Το 1991 ήταν πολύ σημαντική χρονιά για τα COBAS γιατί μετά από συντονισμό σε πανιταλικό επίπεδο και σε συνεργασία με την αναρχο-

(Εκπρόσωποι της Βάσης), που εκτός του ότι είχε επαγγελματίες συνδικαλιστές, επιπλέον αποδεχόταν και την εργατική νομοθεσία για τον τρόπο κήρυξης και διεξαγωγής των απεργιών.

Στις αρχές λοιπόν της δεκαετίας του '90, τα COBAS βρέθηκαν ιδιαίτερα ενισχυμένα αριθμητικά. Το μόνο όμως το οποίο ήταν ξεκάθαρο ήταν πως λειτουργούσαν με βάση την αυτοοργάνωση στους χώρους εργασίας, με κυρίαρχο όργανο τις γενικές συνελεύσεις, με μαχητική διεκδικητική δράση που ταυτόχρονα έθετε με γενικό και αόριστο τρόπο το όραμα μιας άλλης κοινωνίας. Ένας μεγάλος αριθμός όσων συμμετείχαν στα COBAS το έκανε γιατί έβρισκε εκλυστική τη μαχητικότητά τους, χωρίς όμως να έχει μια συγκεκριμένη ιδέα για κάτι περισσότερο. Επίσης είχε συγκεντρωθεί ένας μεγάλος αριθμός ακροαριστερών αλλά και αντιεξουσιαστών με πολυάριθμες και πολλές φορές διαμετρικά αντίθετες απόψεις. Ακόμα ήταν σαφές πως τα COBAS των διαφόρων εργασιακών χώρων είχαν πλήρη αυτονομία κινήσεων, ο συντονισμός όμως για πρωτοβουλίες κοινής δράσης ήταν ιδιαίτερα δύσκολος.

Σύντομα προέκυψαν δύο διαφορετικές στρατηγικές, που τελικά οδήγησαν στη δημιουργία δύο διαφορετικών ομαδοποιήσεων. Υπήρχε η άποψη ότι τα COBAS έπρεπε να μετασχηματιστούν σε ένα ενιαίο συνδικάτο, άποψη που εκφράστηκε μέσα από το βιβλίο "Από τα COBAS στο Συνδικάτο". Πραγματικά, ένας αριθμός από COBAS του δημόσιου και

ΑΝΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Δυσοίωνα μέλλον για τους εργαζόμενους

απ' ό,τι 10 χρόνια νωρίτερα και η ανεργία βρισκόταν στο χαμηλότερο επίπεδο απ' το 1981. Σήμερα οι άνεργοι έφτασαν τα 4.159.000 και 1,5 εκάτ. είναι οι άνεργοι για πάνω από δύο χρόνια. Ο Κολ προτιμά την επανεκλογή του στις εκλογές του Οκτωβρίου του 1998 παρά την απεύθείας επίθεση στα εργατικά δικαιώματα που συνεπάγεται η νομισματική ένωση του 1998. Επίσης η Γαλλία αδυνατεί να μειώσει το έλλειμμα της κάτω απ' τα 3% και έτσι, ενώ οι δύο χώρες θα συνεχίσουν να στηρίζουν φραστικά το χρονοδιάγραμμα μέχρι τελευταία στιγμή, οι τελευταίες ενδείξεις οδηγούν την ενοποίηση μετά το 1998.

Όμως αυτή η αναβολή βάζει σε κρίση την Ε.Ε και ειδικότερα το γαλλογερμανικό άξονα που έχει να αντιμετωπίσει τεράστια οικονομικά προβλήματα. Έτσι συγκεντρώνει τις δραστηριότητες του στο πεδίο της ανεργίας και συμφωνούν κατ' αρχήν στην άμεση αναγκαιότητα να περιοριστεί το "κοινωνικό" κράτος και να αποκτήσουν "ελαστικότητα" και "ευκαμψία" οι αγορές εργασίας.

Τόσο η Γαλλία όσο και η Γερμανία αντιμετωπίζουν τεράστια προβλήματα από την ανεργία. Στη Γαλλία το ποσοστό της ανεργίας έφτασε το 11,7% και ο αριθμός των ανέργων έσπασε το φράγμα των 3 εκατ. ενώ αναμένεται κλιμάκωση που θα φτάσει τα ποσοστά στο 12,2%. Ιδιαίτερα χτυπήματα δέχεται η νεολαία αφού το ποσοστό της

θέσεις εργασίας τις οποίες οι γερμανοί βιομήχανοι τις υπόσχονται αόριστα για το μέλλον έως και αμφισβητούν τη δημιουργία τους. Οι συνδικαλιστές ηγέτες πιστεύουν ότι θα απορροφηθούν με τις νέες συμφωνίες χιλιάδες άνεργοι και ότι μέχρι το 2.000 η ανεργία θα έχει πέσει στο μισό.

Έτσι, ενώ η IGMETALL προτείνει να συγκρατηθούν οι αυξήσεις των μισθών στο ύψος του πληθωρισμού, ο κορυφαίος οικονομικός σύμβουλος του Κολ, Πούντεβιχ, εκπόνησε ένα σχέδιο όπου προβλέπονται μείωση των εισφορών του κράτους για κοινωνικές παροχές και ασφάλιση, αναμόρφωση του φορολογικού συστήματος, περικοπή της άδειας που δικαιούται ο εργαζόμενος κάθε χρόνο και προκρίνει το αμερικανικό μοντέλο, ενώ ο ίδιος ο Κολ δηλώνει ότι προτιμά την "κοινωνική" οικονομία της αγοράς.

Η επίκληση της ανεργίας από τους τεχνοκράτες της Ε.Ε. και τις εθνικές κυβερνήσεις αξιοποιείται ως μοχλός για παραπέρα συμπίεση των εργασιακών δικαιωμάτων και διεύρυνση της "ευέλικτης" εργασίας. Δηλαδή οι "νέες" θέσεις εργασίας θα δημιουργηθούν

από την αναδιανομή των υπαρχόντων ανάμεσα σε αυτούς που ήδη δουλεύουν και τους άνεργους. Μείωση των ωρών εργασίας, μείωση αποδοχών, ελαστικοποίηση της εργασίας. Αυτό είναι το περιεχόμενο των συμφωνιών που προτείνουν τα συνδικάτα στη Γερμανία, τα οποία λειτουργούν όπως και οι σύγχρονες επιχειρήσεις.

Συνοψίζοντας, μπορούμε να πούμε ότι η αύξηση της ανεργίας είναι ένα από τα πιο σημαντικά προβλήματα που γεννά η επικράτηση του νεοφιλελευθерισμού στην Ευρώπη. Οι κυβερνήσεις, με το πρόσχημα της αντιμετώπισης της θα παίρνουν μέτρα που θα βαθύνουν την κρίση ενώ τα συνδικάτα και τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα θα παρακολουθούν σιωπηλά ή συναιμώντας στις επιλογές των νεοφιλελευθέρων τεχνοκρατών για την "μεγέθυνση της οικονομικής αποτελεσματικότητας" σε βάρος της κοινωνίας. Οι σύγχρονοι σοσιαλδημοκράτες (στην Ισπανία, την Αγγλία κ.α.) παίρνουν ως δεδομένη τη διατήρηση της ανεργίας σε επίπεδα πάνω από το 10% αφού μόνο έτσι αντιμετωπίζεται ο πληθωρισμός. Με τέτοια κριτήρια οι απανταχού στην Ευρώπη συνδικαλιστικές ηγεσίες υποστηρίζουν τα εργατικά συμφέροντα.

ανεργίας σε νέους κάτω των 25 φτάνει το 23,1%.

Στην Γερμανία ο πρόεδρος της Μπούντεσμπανκ κρούει τον κώδωνα του κινδύνου και τα πρώτα μέτρα που παίρνονται είναι η αύξηση των επιχειρήσεων ενάντια στους παρανόμους μετανάστες. Τα συνδικάτα συμφώνησαν σε πάγωμα των μισθών για να κερδίσουν 330.000

Ενα νέο άρθρο για την ανεργία σκοπεύουν να διαμορφώσουν η γαλλική και γερμανική κυβέρνηση, που θα προστεθεί στην Συνθήκη του Μάαστριχτ κατά την αναθεώρησή της, στις δύο διακυβερνητικές συνόδους του Τορίνου και του Δουβλίνου. Η γερμανίδα επίτροπος Ματίες προανέγγειλε την κίνηση αυτή ενώ ο πρόεδρος της ευρωπαϊκής επιτροπής Σαντέρ μιλώντας στο ευρωκοινοβούλιο είπε ότι η ανεργία επιστρέφει στην κορυφή των ευρωπαϊκών προτεραιοτήτων.

Το κοινό νόμισμα, προτεραιότητα της γαλλογερμανικής συμμαχίας έως τώρα, περνά σε δεύτερη μοίρα. Οι οικονομίες των δύο χωρών ελάχιστα απέχουν απ' την ύφεση και μπροστά στην έκφραση της κοινωνικής δυσανεμίας παγώνουν τα σχέδια για νομισματική ενοποίηση το 1998. Αρκεί να αναφερθεί για τη Γερμανία ότι το 1991 υπήρχαν 2,6 θέσεις εργασίας περισσότερες

ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΠΟΙΗΣΗ

Η ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΠΟΥΛΑ ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ ΤΗΣ

Νέο νόμο εξέδωσε η ρουμανική κυβέρνηση για τον πετρελαϊκό τομέα. Ο νόμος δίνει την δυνατότητα ίσης πρόσβασης στο εθνικό σύστημα μεταφοράς σε ντόπιους και ξένους διακινητές πετρελαίου. Επιπρόσθετα περιλαμβάνει διευκολύνσεις όπως τη δυνατότητα εξαγωγής της παραγωγής. Ο χαρακτήρας του νόμου πηγάζει από την ανάγκη εισχώρησης ξένου κεφαλαίου και σύγχρονης τεχνολογίας. Ο πρόεδρος Ιλιέσκου δήλωσε ότι αναμένει 14 δισ. δολ. ΗΠΑ σε ξένες επενδύσεις τα επόμενα δέκα χρόνια για την εκμετάλλευση των αποθεμάτων πετρελαίου. Το κρατικό μονοπώλιο RAFIROM έχει άμεση ανάγκη από επενδύσεις και ανανέωση του εξοπλισμού του. Έτσι έχει ζητηθεί δάνειο εκατό εκατ. δολ. ΗΠΑ από την Παγκόσμια Τραπεζα. Το δάνειο αυτό θα απορροφηθεί εάν ενεργοποιηθεί πρόγραμμα ανάλογο στη RAFIROM και θα επιμελείται από την αμερικανική εταιρεία BECHTEL. Αποτέλεσμα αυτού του προγράμματος θα είναι η απόσυρση του 50% του ρουμανικού εξοπλισμού και το συνακόλουθο κλείσιμο όλων των "αντιπαραγωγικών" εγκαταστάσεων.

Επιγραμματικά αναφέρουμε ότι ο εισαγόμενος εξοπλισμός απαλλάσσεται από τελωνειακούς δεσμούς, τα κέρδη από τη στιγμή που αρχίζει η παραγωγή απαλλάσσονται από φόρους για ένα χρόνο και στους ξένους διακινητές έχει χορηγηθεί η δυνατότητα εξαγωγής του πετρελαίου καθώς και η μετατροπή των κερδών τους απ' το εγχώριο νόμισμα σε σκληρό και η μεταφορά των ποσών σε λογαριασμούς στο εξωτερικό.

Στη ρουμανική αγορά πετρελαίου λειτουργούν ήδη η αγγλική Enterprise και η καναδική Occidental στον τομέα εξόρυξης ενώ ανάλογη άδεια έχει εξασφαλίσει και η Shell. Στη λιανική πώληση η αμερικανική Amoco έχει αναλάβει τη δημιουργία 60 πρατηρίων τα επόμενα δέκα χρόνια. Ενδιαφέρον για τη ρουμανική αγορά πετρελαίου έχει δείξει και το ελληνικό κεφάλαιο κατά καιρούς.

Οι εξελίξεις στη ρουμανική αγορά πετρελαίου είναι τυπικό πλέον χαρακτηριστικό στις οικονομίες όλων των χωρών την ανατολικής Ευρώπης μετά την κατάρρευση του κρατικού καπιταλισμού και την επέλαση του νεοφιλελευθерισμού. Οι ιδιωτικοποιήσεις παίζουν ιδι-

αίτερο ρόλο στην ενσωμάτωση των οικονομιών αυτών στην παγκόσμια ελεύθερη αγορά. Αυτές εγγυούνται υψηλή αποτελεσματικότητα και ανταγωνιστικότητα στις επιχειρήσεις όπως επιβάλλει η αυξανόμενη διεθνοποίηση της οικονομίας. Το άμεσα ελεγχόμενο από τον κρατικό τομέα τμήμα της οικονομίας μειώνεται δραστικά και όσες επιχειρήσεις είναι επικερδείς επιστρέφονται στον ιδιωτικό τομέα ενώ όσες κρίνονται "αντιπαραγωγικές" κλείνουν με τις ανάλογες συνέπειες. Η ανεργία αντικαθιστά την εισοδηματική πολιτική στον έλεγχο του πληθωρισμού. Οι ρουμανικές "προβληματικές" πρέπει να κλείσουν γιατί έτσι "μειώνεται ο πληθωρισμός" και προσαρμόζεται η οικονομία στα πλαίσια της Παγκόσμιας Τράπεζας που ελέγχει τις διαδικασίες των ιδιωτικοποιήσεων σε ολόκληρη την ανατολική Ευρώπη.

Το κράτος και οι πρώην νομενκλατούρες που το διαχειρίζονται πρέπει να προωθήσει την νέα τεχνολογία και να υποστηρίξει και προστατεύσει τις πολυεθνικές που εδρεύουν σε κάθε χώρα. Μπρρεί να συρρικνώνεται το κράτος πρόνοιας αλλά διογκώνεται η κρατική καταπίεση και βαρβαρότητα απέναντι στην κοινωνία.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΦΟΠΛΙΣΤΕΣ ΘΕΛΟΥΝ "ΕΙΡΗΝΗ"

Οι έλληνες και τουρκοί εφοπλιστές επιθυμούν "ειρήνη" στο Αιγαίο και αμέσως μετά την εκδήλωση της κρίσης στα Ίμια κινητοποιήθηκαν στους διεθνείς οργανισμούς που συμμετέχουν για να διαμετρήσουν τη θέλησή τους για πολιτική σταθερότητα, "τη μόνη που οδηγεί στην ανάπτυξη" σύμφωνα με τις δηλώσεις τους. Οι δύο πλευρές έχουν τεράστια οικονομικά συμφέροντα και αυτή που βρίσκεται σε πιο ευαίσθητη θέση είναι η τουρκική πλευρά.

Κάθε χρόνο 10 ελληνικά κρουαζιερόπλοια και 30 επιβατικά σκάφη μεταφέρουν χιλιάδες τουρίστες στα λιμάνια της δυτικής τουρκίας. Μεγάλος αριθμός σκαφών αναψυχής ξεκινούν με προορισμό τα παράλια της Μικρασίας και έτσι σε περίπτωση πολέμου οι τουρκοί θα χάσουν εκατομμύρια δολάρια από το εισόδημά τους.

Στην ακτή Μισούλη σε καμία περίπτωση δεν θα ήθελαν να υπάρξουν ταξιδιωτικές οδηγίες που να αποθαρρύνουν τους τουρίστες από το εξωτερικό να επισκευτούν την

ΠΑΡΙΣΙ: Τα συνδικάτα, προβλέποντας τις εξελίξεις που θα δημιουργήσουν τα πάγια σχέδια της Γαλλικής κυβέρνησης για περικοπές στο σύστημα κοινωνικής πρόνοιας, αποφάσισαν να οργανώσουν την προηγούμενη εβδομάδα μια "εβδομάδα δράσης". Έτσι ξεκίνησαν κινητοποιήσεις στο Παρίσι, όπου έγινε συγκέντρωση 10.000 διαδηλωτών, στη Μασσαλία και στη Λυών όπου πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση 4.000 ατόμων. Υπενθυμίζουμε ότι οι απεργιακές κινητοποιήσεις που διήρκησαν τριήμερο εβδομάδες (τέλος Νοεμβρίου - Χριστούγεννα) έφεραν σε δύσκολη θέση την κυβέρνηση Ζιπé και τους ευρωπαίους τεχνοκράτες αφού παρόμοια σχέδια για συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας υπάρχουν στα προγράμματα πολλών ευρωπαϊκών κυβερνήσεων ως απαραίτητη προϋπόθεση για την νομισματική ενοποίηση του 1998.

Βαλκάνια: στόχος του ελληνικού κεφαλαίου

Ένα από τα σχέδια της νέας κυβέρνησης είναι η κατασκευή τριών νέων οδικών αξόνων στην Κεντροδυτική Μακεδονία. Οι άξονες αυτοί αναμένεται να εξασφαλίσουν αναβαθμισμένη πρόσβαση των ελληνικών προϊόντων προς τις ευρωπαϊκές και βαλκανικές αγορές και αποτελούν τμήμα του γενικότερου σχεδίου για αύξηση διπλωματικής - επιχειρηματικής παρουσίας στα Βαλκάνια.

Στο υπουργείο εξωτερικών υπάρχει εκτίμηση ότι η προώθηση αυτών των έργων θα επηρεάσει θετικά

την αποπεράτωση και λειτουργία της υπό κατασκευή Εγνατίας Οδού. Επίσης, με τα έργα αυτά, αυξάνονται οι πιθανότητες ώστε στο μέλλον να ακυρωθούν κάποιες προσπάθειες προώθησης σχεδίων για την Παραεγνατία, έργο που εξυπηρετεί περισσότερο την τουρκική διπλωματία.

Επίσης την ίδια ώρα προωθείται το έργο της διάνοιξης νέων συνοριακών διόδων προς της Βουλγαρία, στα πλαίσια της διαρκώς διευρυνόμενης ελληνοβουλγαρικής συνεργασίας. Υπενθυμίζουμε ότι στη Βουλγαρία λειτουργούν πολλές ελληνικές επιχειρήσεις και οι ελληνικές επενδύσεις παίζουν σημαντικό ρόλο στην βουλγαρική οικονομία. Επίσης, ήδη έχει συμφωνηθεί η κατασκευή του αγωγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης, έργο με

μεγάλη σημασία για την ενεργειακή πολιτική της Ευρώπης, τη γεωπολιτική και επιχειρηματική στρατηγική της Ελλάδας. Οι νέοι λοιποί δίοδοι στα ελληνοβουλγαρικά σύνορα θεωρούνται ιδιαίτερα μεγάλης σημασίας για την ελληνική οικονομική διεξόδυση στα Βαλκάνια.

Ο ελληνικός καπιταλισμός απλώνει το δίκτυο του σε όλη την επικράτεια των Βαλκανίων αλλά και στην ανατολική Ευρώπη και στην περιοχή του Καυκάσου. Ελέγχει τα πετρέλαια της Ρουμανίας και της Αλβανίας, το εσωτερικό-εξωτερικό εμπόριο της Ουκρανίας, τηλεπικοινωνιακούς οργανισμούς σε Βουλγαρία-Ρουμανία και εμπορικά δίκτυα που διασχίζουν ολόκληρη την Βαλκανική. Καθίσταται έτσι ρυθμιστικός παράγοντας στην ευρύτερη περιοχή της ανατολικής Μεσογείου.

Ελλάδα. Ο ελληνικός καπιταλισμός, ήδη ιδιαίτερα δυναμικός σε πολλούς τομείς, βρίσκεται σε μια σημαντική περίοδο των στόχων του στην Ανατολική Μεσόγειο και Ευρώπη και σε καμία περίπτωση δεν σκέφτεται τον πόλεμο ως μέσο επικράτησης. Ήδη η Νέα Τάξη του προσφέρει στρατηγικά πλεονεκτήματα για μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα μέσα από την οικονομική διεξόδυση και επέκταση. Η Ελλάδα στον παγκόσμιο ναυτιλιακό πίνακα κατέχει την τρίτη θέση με 1923 πλοία συνολικής χωρητικότητας 30.161.758 τόνους γκρό. Ο στόλος της Κύπρου, που ελέγχεται σε μεγάλο βαθμό από Έλληνες εφοπλιστές, βρίσκεται στην τέταρτη θέση με 23.292.954 τόνους γκρό. Η ελληνική εφοπλιστική κοινότητα διαθέτει τεράστια δύναμη διεθνώς. Διαθέτει διασυνδέσεις με ξένους τραπεζίτες και ναυλωτές και παρουσία με συνεχείς πρωτοβουλίες στους παγκόσμιους οργανισμούς τέτοια που της επιτρέπει να επηρεάζει αποφάσεις σε όλα τα επίπεδα.

MALCOLM-X: Ψυχή της Μαύρης Εξέγερσης

Ο MALCOLM LITTLE γεννήθηκε στις 19 Ιουλίου 1925 στην Ομάχα της πολιτείας Νεμπράσκα. Ο πατέρας του ήταν ένας βαπτιστής ιεροκήρυκας, οπαδός του μαύρου εθνικιστή Marcus Garvey. Η μητέρα του ήταν παιδί από το βασίλειο της μητέρας της από ένα λευκό. Μετά την πυρπόληση του σπιτιού τους στην Ομάχα από την Κου-Κλουξ-Κλαν, η οικογένεια Little αναγκάστηκε να μετακομίσει στην πολιτεία Μίσιγκαν. Εκεί ο πατέρας του Malcolm δολοφονήθηκε από λευκούς ρατσιστές ενώ η μητέρα του έπαυσε νευρικό κλονισμό και κλείστηκε σε ψυχιατρείο. Ο εξάχρονος Malcolm και τα επτά του αδέρφια βρέθηκαν υπό κρατική εποπτεία. Σε ηλικία 16 ετών ο Malcolm εγκατέλειψε το σχολείο κι άρχισε να δουλεύει αρχικά σε λούστρους στη Βοστώνη. Σύντομα βρέθηκε στις συμμορίες του Χάρλεμ, έγινε χρήστης κοκιάνης και συμμετείχε σε ένοπλες ληστείες. Στα 21 του χρόνια βρέθηκε καταδι-

κασμένος σε 10ετή φυλάκιση για ληστεία. Στη φυλακή διακρίνεται για την ανυπότακτη προσωπική του στάση ενάντια στους λευκούς ανθρωποφύλακες και την κριτική του επίθεσης ενάντια στο ποινικό σύστημα των ΗΠΑ. Κρίσιμο σημείο για τη μετεξέλιξη του Malcolm μέσα στη φυλακή ήταν η σύνδεσή του με το κίνημα των Μαύρων Μουσουλμάνων του Ελιγιά Μουχάμαντ και την οργάνωση "Εθνός του Ισλάμ" που αποτελούσε ένα μίγμα θρησκευτικού δόγματος μεσσιανικού χαρακτήρα με αυστηρούς κανόνες για την καθημερινή ζωή, μαύρου και αφρικανικού εθνικισμού και εξέγερσης ενάντια στη λευκή κυριαρχία. Μετά την αποφυλάκισή του, το 1952, ο Malcolm Little αφοσιώθηκε στο κίνημα των Μαύρων Μουσουλμάνων και μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '60 είχε εξελιχθεί σε ένα πολύ γνωστό αγωνιστή της οργάνωσης. Εκείνη την περίοδο άλλαξε και το όνομά του σε Malcolm-X, γιατί όπως εξήγησε ο ί-

διος "το γράμμα X για το μαύρο μουσουλμάνο συμβολίζει το αυθεντικό όνομα της αφρικανικής οικογένειάς του που δεν είναι σε θέση να γνωρίζεται. Το X αντικαθιστά το όνομα του αφέντη σκλάβου που επιβλήθηκε στους προγόνους του από κάποιο λευκό κτήνο με γαλάζια μάτια. Το X σημαίνει μυστήριο. Το μυστήριο που έχει μπροστά του ο νέγρος σχετικά με το ποιος ήταν προτού ο λευκός τον κάνει σκλάβο και του βάλει μια ευρωπαϊκή ταμπέλα". Το 1960 συναντιέται με τον Φιντέλ Κάστρο και το 1964 αλληλογραφεί με τον Τσε Γκεβάρα. Την ίδια χρονιά απομακρύνεται οριστικά από το μυστικοδικό και θρησκόληπτο δόγμα του Μουχάμαντ και αποχωρεί από το "Εθνός του Ισλάμ". Ταξιδεύει σε διάφορες χώρες της Αφρικής και της Μέσης Ανατολής και καταφέρεται ανοιχτά εναντίον του μαύρου ρατσισμού, υποστηρίζοντας συγχρόνως το δικαίωμα στην ένοπλη αυτοάμυνα. "Θα ενωθώ με οποιονδήποτε, δεν με νοιάζει το χρώμα που έχει, φτάνει να θέλει να αλλάξει αυτή την άθλια κατάσταση που επικρατεί στη γη." Όλο και περισσότερο, κυρίως νέοι, επηρεάζονται από τις θέσεις του Malcolm-X και η πρόβλεψή του ότι το 1964 θα ήταν η θερμότερη χρονιά στα γκέτο των μαύρων δικαιώνεται μέσα από μια σειρά ταραχών και εξεγέρσεων. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ, αφού απέτυχε να ελέγξει την αυξανόμενη εξεγερτικότητα των μαύρων μέσα από το κίνημα της μηβίας του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, αποφασίζει να στρέψει ενάντια στον Malcolm-X και τους οπαδούς του τους Μαύρους Μουσουλμάνους και το "Εθνός του Ισλάμ" του Ελιγιά Μουχάμαντ. Στις 13 Φλεβάρη 1965 μετά την απέλαση του Malcolm-X από τη Γαλλία το σπίτι του έγινε στόχος εμπρηστών. Μια βδομάδα αργότερα, στις 21 Φλεβάρη, ο Malcolm, παρά τις συνεχείς απειλές εναντίον του, πηγαίνει να μιλήσει σε συγκεντρώση στη Νέα Υόρκη. "Αν δεν αισθάνομαι ασφαλής ανάμεσα στους δικούς μου ανθρώπους, που θα αισθάνομαι;" απαντά ο ίδιος σε όσους τον προειδοποιούν για την ασφάλειά του. Την ώρα της ομιλίας, ο Malcolm-X δέχεται 16 σφαίρες από άγνωστους δολοφόνους και πεθαίνει μπροστά στη γυναίκα και τις κόρες του.

Ο ELDRIDGE CLEAVER ΓΙΑ ΤΟΝ MALCOLM-X

(Από την αυτοβιογραφία του ηγέτη των Μαύρων Πανθήρων "Ψυχή στον Πάγο", εκδόσεις Πάπυρος, Αθήνα 1971, μετάφραση Κ. Γαλανόπουλου. Αναδημοσίευση αποσπασμάτων από τις εκδόσεις ΝΟΤΟΣ, Αθήνα 1992)

"Ο Malcolm-X είχε πάρει μια ιδιαίτερη σημασία για τους μαύρους κατάδικους. Ήταν κι ο ίδιος ένας πρώην φυλακισμένος και είχε ανέβει από τα χαμηλότερα σκαλιά στα μεγαλύτερα ύψη. Αυτό ήταν το σύμβολο της ελπίδας, το πρότυπο για χιλιάδες μαύρους κατάδικους που είχαν μπλέξει μέσα στον φαύλο κύκλο Φ-Α-Φ: Φυλακή-Αναστολή-Φυλακή. Εκείνο που όπως φαίνεται ποτέ δεν κατάλαβαν οι δικαστές, οι αστυνομικοί και οι διευθυντές των φυλακών και που σίγουρα δεν θάρρεπε να τους το συγχωρήσουμε είναι ότι βασικά οι νέγροι κατάδικοι αντί να θεωρούν τον εαυτό τους εγκληματίες και ένοχοι αδικημάτων, πιστεύουν ότι είναι αιχμάλωτοι πολέμου, θύματα ενός φαύλου κοινωνικού συστήματος που έχει ως νόμο το αλληλοφάγωμα και είναι τόσο αποτροπιαστικό ώστε μπροστά του να σβήνει κάθε δικό τους αδίκημα: στη ζούγκλα δεν υπάρχει δίκαιο και άδικο.

(...) Το κίνημα των Μαύρων Μουσουλμάνων έσβησε τη στιγμή που ο Ελιγιά πλατάγισε το μαστίγιο πάνω από το κεφάλι του Malcolm, γιατί δεν ήταν το ίδιο το κίνημα των Μαύρων Μουσουλμάνων που τραβούσε ακαταμάχητα τους αληθινούς πιστούς. Ήταν η επιταγή της αυτοσυνειδησίας είκοσι εκατομμυρίων νέγων που αφυπνίζονταν. Ο Malcolm-

X έδωσε μορφή κι έκφραση στους πόθους τους καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο της εποχής μας. Όταν μιλούσε κάτω από τη σημαία του Ελιγιά Μουχάμαντ ήταν ακαταμάχητος. Όταν μιλούσε κάτω από τη δική του σημαία ήταν και πάλι ακαταμάχητος. Αν είχε γίνει κουάκερος, καθολικός ή αντβεντιστής της έβδομης ημέρας ή εβραίος τύπου Σάμμι Νταϊνβίς, αλλά χωρίς να πάψει να δίνει φωνή στους βουβούς πόθους της μαύρης ψυχής, το μήνυμά του θα ήταν και πάλι θριαμβικό: γιατί αυτό που ήταν μεγάλο δεν ήταν ο Malcolm-X αλλά η αλήθεια που εκήρυττε.

Η αλήθεια που εκήρυττε ο Malcolm-X είχε κατατροπώσει όλο το συνάφι των αυτοαποκαλούμενων νέγων ηγετών και των φερέφωνών τους, που εξαγλούνταν σε μικρολογίες και συμβιβασμούς σε βάρος της αλήθειας, προσπαθώντας με κολακείες να κερδίσουν την εύνοια της λευκής εξουσίας. Του έκοψαν το δρόμο με τη μόνο τρόπο που μπορείς να κόψεις το δρόμο ενός τέτοιου ανθρώπου, με τον ίδιο τρόπο που οι εχθροί του λαού του Κογκρές στήσανε να κόψουν το δρόμο του Λουμμούπα, με την ίδια μέθοδο που οι εκμεταλλευτές, οι τύραννοι και οι παρασιτικοί εκμεταλλευτές συντρίβουν πάντα τους νόμιμους αγώνες των λαών για ελευθερία, δικαιοσύνη και ισότητα - με τις δολοφονίες και τις ανελέητες σφαγές.

Τι ώθησε τους δολοφόνους στο έγκλημα; Τους ενόχλησε ότι ο Malcolm ανέβαζε το επίπεδο του αγώνα μας στο διεθνές στίβο με την εκστρατεία και την προσπάθειά του να τον φέρει στα Ηνωμένα Έθνη; Το μόνο που κατάφεραν με τη δολοφονία του ήταν να επισπεύσουν τα πράγματα, γιατί στο τέλος σίγουρα θα φέρουμε την υπόθεσή μας μπροστά σε έναν κόσμο που νιώθει συμπάθεια για μας. Να ενόχλησε τάχα τους δολοφόνους το ότι ο Malcolm πέταξε το στενό ρατσιστικό κορσέ της δαιμονολογίας του Ελιγιά Μουχάμαντ; Μάλιστα, θα τον πετάξουμε δίχως άλλο και δεν θα πάσουμε να τον πετάμε. Να ενόχλησε τάχα τους

δολοφόνους το ότι ο Malcolm μας έμαθε πώς να υπερασπιζόμαστε τους εαυτούς μας; Δεν θα μείνουμε μια ανυπεράσπιστη λεία για το δολοφόνο, για το φονιά που κρύβεται στο σκοτάδι, για το βομβιστή. Όσο μεγάλη ήταν η αλήθεια που εκήρυττε ο Malcolm, τόσο θα θριαμβεύει και θα επικρατεί και θα ζει το όνομά του. Και όσο ψεύδονται αυτοί που του αντιτάχθηκαν, τόσο τα ονόματά τους θα γίνονται κατάρρες. Γιατί "η αλήθεια που συντρίβεται στη γη, θα υψωθεί και πάλι".

Τώρα ο Malcolm δεν υπάρχει πια. Οι τσανακογλείφτες, οι Μπαρμπα-Θωμάδες, οι λακέδες και τα ανδρείκελα της λευκής εξουσίας έκαναν ότι μπορούσαν για να μειώσουν τον Malcolm, να τον ξεριζώσουν από την καρδιά του λαού του, να σπιλώσουν τη μνήμη του. Αλλά χτυπούν στον κουφού την πόρτα. Όπως τόσο εύγλωττα είπε και ο Όσσι Νταϊνβίς στον θάνατο επικηδεύει του για τον Malcolm: Αν τον είχα γνώριζε θα ήξερες γιατί πρέπει να τον τιμούμε. Ο Malcolm ήταν η περηφάνεια μας, η ζωή μας, η μαύρη περηφάνεια. Αυτό σήμαινε για το λαό του. Και τιμώντας τον τιμούμε ότι καλύτερο έχουμε μέσα μας... Όσο κι αν διαφωνήσαμε μαζί του ή μακριά μας γι' αυτόν και την αξία του σαν ανθρώπου, ας ευχηθούμε τώρα, μία να είναι η υπηρεσία που θα μας προσφέρει με το χαμό του, να μας φέρει πιο κοντά τον ένα με τον άλλο. Τώρα, που εμπιστευόμαστε το θνητό αυτό σκηνωμα στη γη, τη μητέρα όλων μας, με τη βαθεία επίγνωση ότι αυτό που αποθέτουμε τώρα στο χώμα δεν είναι πια άνθρωπος αλλά σπόρος, που ύστερα από το χειμώνα της απόγνωσης μας θα ξανθροί να μας βρει. Και τότε θα τον δούμε ως αυτό που πραγματικά ήταν και είναι - ένας πρίγκιπας, ο δικός μας μαύρος αστραφτερός πρίγκιπας που μας αγαπούσε τόσο ώστε δεν δίστασε να πεθάνει."

Όλα τα στοιχεία για τον Malcolm-X προέρχονται από το βιβλίο "Malcolm-X, Για την Παγκόσμια Μαύρη Επανάσταση", εκδόσεις Νότος, Αθήνα 1993.

Ο MALCOLM-X ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ...

Πώς μπορώ να αγαπώ τον άνθρωπο που βίαιε τη μητέρα μου, σκότωσε τον πατέρα μου, σκλάβωσε τους προγόνους μου, έριξε ατομικές βόμβες στην Ιαπωνία, αφάνισε τους ινδιάνους και με κρατάει φυλακισμένο στις τρώγλες; Καλύτερα να με κλείσουν σε ένα τσουβάλι και να με πετάξουν στον ποταμό Χάρλεμ.

Ο ιδιοκτήτης των σκλάβων έπαιρνε το Μπαρμπα-Θωμά, τον έντυνε καλά, τον έτρεφε καλά, του πρόσφερε ακόμα και μια κάποια μόρφωση, μια ισχυρή μόρφωση του έδινε να φορδίζει μια ρεντιγκότα κι ένα ημίψηλο καπέλο και υποχρέωνε τους άλλους σκλάβους να τον σέβονται. Χρησιμοποιούσε το Μπαρμπα-Θωμά για να κρατά τους υπόλοιπους σκλάβους υπό την εξουσία του. Είναι η ίδια στρατηγική που χρησιμοποιεί και σήμερα ο λευκός άνθρωπος. Παίρνει έναν μαύρο, έναν αράπη όπως λέμε, τον τοποθετεί πάνω από τους υπόλοιπους, τον μορφώνει, του προσφέρει δημοσιότητα, τον κάνει διάσημο. Και έπειτα αυτός ο αράπης γίνεται ο εκπρόσωπος των μαύρων, ο αρχηγός τους...

Αυτή η επανάσταση είναι μια πραγματική επανάσταση. Η επανάσταση βασίζεται πάντα στο ζήτημα της γης. Δεν συνίσταται στο να εκλιπαρούμε για το δικαίωμα να πίνουμε καφέ στην ίδια καφετέρια με τους λευκούς. Ο επαναστατικός αγώνας δε διεξάγεται ποτέ τείνοντας το άλλο μάγουλο. Η επανάσταση δεν βασίζεται στην αγάπη για τον εχθρό, στην άφραση των αμαρτιών του. Στην επανάσταση χύνεται αίμα. Δεν υπάρχει ποτέ συμβιβασμός. Η επανάσταση δεν θεμελιώνεται πάνω σε διαπραγματεύσεις. Δεν συνίσταται στο να ικετεύουμε μια κοινωνία ή ένα διεφθαρμένο σύστημα να μας αποδεχτεί στους κόλπους του. Η επανάσταση ανατρέπει τα συστήματα, και δεν υπάρχει σ' αυτή τη γη σύστημα πιο διεφθαρμένο, πιο εγκληματικό από αυτό που το 1964 κρατά ακόμα αποικιοποιημένους και σκλάβους είκοσιδύο εκατομμύρια αφροαμερικανούς.

Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι δεν αγωνιζόμαστε ούτε για την ενσωμάτωση, ούτε για το διαχωρισμό. Αγωνιζόμαστε για το δικαίωμα να ζούμε σαν ελεύθεροι άνθρωποι σε αυτή την κοινωνία. Στην πραγματικότητα, σήμερα αγωνιζόμαστε για δικαιώματα ακόμα πιο σημαντικά από τα πολιτικά, αγωνιζόμαστε για τα δικαιώματα του ανθρώπου...

Δεν πιστεύω στη βία, γι' αυτό θέλω να δώσω ένα τέλος σ' αυτή. Δεν θα καταφέρετε όμως να τη σταματήσετε με την αγάπη. Όχι! Αυτό που διεκδικούμε είναι μια σταθερή αυτοάμυνα στην οποία έχουμε κάθε δικαίωμα να χρησιμοποιούμε οποιονδήποτε μέσο. Γι' αυτές τις ιδέες μας ο τύπος μας αντιμετωπίζει ως ρατσιστές, σαν "ανθρώπους που μιμούνται τη βία των λευκών ρατσιστών". Να πώς σας μαστιγώνουν. Σας κάνουν να πιστέψετε ότι αν εμποδίσετε την Κου-Κλουξ-Κλαν να σας λυντσάει, μισείτε τη βία της. Ακούστε με καλά: υποθέτω ότι ανάμεσά σας υπάρχει ένας μεγάλος αριθμός μαύρων που επαναλαμβάνουν σαν παπαγάλοι τα λόγια του λευκού "ανθρωπιστή". Λέτε: "δε θέλω να μιμηθώ τους οπαδούς της Κλαν". Καλά, αν κάποιος επιτεθεί με όπλο στο σπίτι σας για να το ληστέψει κι εσείς πάρετε ένα όπλο για να τον κυνηγήσετε, αυτό δεν σας εξομοιώνει με τον επιτιθέμενο. Όμως ο λευκός "ανθρωπιστής" εφαρμόζει πάνω σας μια παράλογη μορφή λογικής. Το λέω καθαρά, είναι καιρός οι μαύροι να ενωθούν για να τους σκίσουν τις κουκούλες, για να πάντων να τρομοκρατούν τους δικούς μας. Αυτό είναι όλο. Όταν το λέμε αυτό, ο τύπος τους μας αντιμετωπίζει ως "ρατσιστές". Μην αγωνίζεστε παρά σεβόμενοι τους θεμελιακούς κανόνες που επέβαλλαν εκείνοι ενάντια στους οποίους αγωνίζεστε", μας λένε.

Στον αγώνα σας, μοιάζετε μ' έναν άνθρωπο που περπατά πάνω σε μια περιστρεφόμενη ρόδα: τρέχετε, αλλά δεν πάτε πουθενά. Τρέχετε όλο και πιο γρήγορα κι η ρόδα γυρνά όλο και πιο γρήγορα. Ποτέ δεν εγκαταλείπετε το σημείο που βρίσκεστε. Είναι λοιπόν σημαντικό, για σας και για μένα, να δράσουμε με τέτοιο τρόπο ώστε το πρόβλημά μας να βρει λύση σε όφελος των μαζών και όχι της ανώτερης τάξης.

Αδελφοί μου κι αδελφές μας, επιτρέψτε μου να σας πω ότι περνά τον καιρό μου στους δρόμους, παρέα με ανθρώπους κάθε είδους, για να ακούσω αυτό που έχουν να πουν. Όλοι είναι δυσχερηστέμενοι, απογοητευμένοι, έχουν σιχαθεί τα πάντα, βρίσκονται σε τέτοιο σημείο απογοήτευσης που αρχίζουν να αναρωτιούνται: "τι έχουμε να χάσουμε;" Όταν φτάσει κανείς σ' αυτό το σημείο, είναι ικανός να δημιουργήσει μια επικίνδυνη εκρηκτική ατμόσφαιρα. Κι αυτή είναι η κατάσταση των δικών μας.

Το επανалаμβάνω, δεν είμαι ρατσιστής. Δεν πιστεύω σε καμία μορφή διαχωρισμού. Είμαι οπαδός της αδελφότητας όλου του κόσμου, αλλά δεν πιστεύω ότι η αδελφότητα πρέπει να επιβληθεί σε ανθρώπους που δεν την επιθυμούν. Ας εφαρμόσουμε την αρχή της αδελφότητας ανάμεσά μας και, αν κι οι άλλοι θέλουν να την εφαρμόσουν απέναντί μας, θα ανταποκριθούμε με τον ίδιο τρόπο. Δεν πιστεύω όμως ότι πρέπει ν' αγαπάμε κάποιον που δεν μας αγαπά.

17 ΦΛΕΒΑΡΗ 1600: Εκτελείται ο ιταλός ουμανιστής φιλόσοφος Τζορντάνο Μπρούνο, καταδικασμένος από την Ιερά Εξέταση σε θάνατο στην πυρά για αθεϊστικά συγγράμματα.

18 ΦΛΕΒΑΡΗ 1896: Γεννιέται ο Αντρέ Μπρετόν.

18 ΦΛΕΒΑΡΗ 1968: Πανευρωπαϊκή εκδήλωση στο Βερολίνο ενάντια στον πόλεμο στο Βιετ-Νάμ.

19 ΦΛΕΒΑΡΗ 1891: Ιδρύεται στη Βραζιλία η αποικία "Cecilia", μια απόπειρα ελευθεριακής οργάνωσης μιας καθημερινής κοινωνικής ζωής.

21 ΦΛΕΒΑΡΗ 1879: Άγρια απεργία στα βυρσοδεφεία της Σύρου. Συμπλοκές, επιθέσεις σε βυρσοδεφεία κατά τη διάρκεια συμπλοκών με απεργοσπάστες, πετροβολισμοί και οδομαχίες με αποτέλεσμα το θάνατο ενός αστυνομικού και τον τραυματισμό πολλών απεργών. Η απεργία λήγει με ικανοποίηση όλων των αιτημάτων των απεργών. Στην πορεία των γεγονότων, καταλυτικός ήταν ο ρόλος των μεταναστών ιταλών και γάλλων αναρχοσυνδικαλιστών.

21 ΦΛΕΒΑΡΗ 1965: Δολοφονείται ο Μάλκομ Χ.

22 ΦΛΕΒΑΡΗ 1900: Γεννιέται στην Ισπανία ο Λουίζ Μποντουέλ. Ο Ανδαλουσιανός σκι-λός εισέρχεται στην σουρεαλιστική σκηνή.

23 ΦΛΕΒΑΡΗ 1909: Άγρια απεργία των καπνεργατών του Βόλου. Σαμποτάζ, επιθέσεις σε απεργοσπάστες, καταστροφές σε καπναποθήκες και συγκρούσεις με δυνάμεις της χωροφυλακής, κατά τη διάρκεια των οποίων τραυματίστηκαν από σφαίρες τρεις καπνεργάτες και ένας από αυτούς έχασε το πόδι του. Η απεργία έληξε 9 μέρες μετά, με ικανοποίηση όλων των αιτημάτων των καπνεργατών. Καθοριστικός ρόλος των αναρχοσυνδικαλιστών του Εργατικού Κέντρου Βόλου.

23 ΦΛΕΒΑΡΗ 1975: 20.000 άνθρωποι καταλαμβάνουν το υπό κατασκευή πυρηνικό εργοστάσιο του Βιλ στη Γερμανία.

Καρναβάλι: η γιορτή του γέλιου και της εξέγερσης (μέρος δεύτερο)

Χαισθητική αντίληψη του καρναβαλιού συνοψίζεται εύκολα σε μία λέξη: Γκροτέσκο. Η λέξη αυτή καθαυτή προέρχεται από ένα είδος νωπογραφίας σε σπηλιές της Ιταλίας όπου οι μορφές (ανθρώπινες, ζωικές, φυτικές) ανακατεύονταν με τους πιο παράξενους τρόπους σχηματίζοντας "τέρατα". Ωστόσο το καρναβαλι-

κό γκροτέσκο δε μένει στο "τερατόμορφο, κωμικό και συνάμα τρομακτικό" (εξήγηση που πολλοί δίνουν στη λέξη). Υπερβαίνει την αντίθεση Φως - Σκοτάδι, Ζωή - Θάνατος γιατί για το καρναβάλι αυτό δεν αντιπροσωπεύει ένα τρομακτικό τέλος, αλλά μια καινούρια εποχή, την προϋπόθεση μιας αναγέννησης. Σε όλες λοιπόν τις μορφές, κυριαρχεί η έξαρση του σώματος και των λειτουργιών του, ο τονισμός του δεσμού του με τη γη, την τροφή και την ύλη, με το ζωικό, το φυσικό και κοσμικό σύμπαν, η αποκάλυψη της σεξουαλικής και γονιμοποιητικής του ικανότητας, της ζωικής και δαιμονικής του δύναμης, η υπογράμμιση των αδιάκοπων παραμορφώσεών του, που δεν τον αφήνουν να πάρει μια οριστική μορφή αλλά το καθιστούν αιώνια "ανετοιμο", ατελής ή ημιτελής, αλληλέγγυο με τον γύρω κόσμο. Αντιστρέφεται δηλαδή η κλασική αισθητική που θέλει το σώμα να παρουσιάζεται συνήθως στη φάση της ωριμότητας και τελειότητας του -σε μια ηλικία απόμακρη τόσο από τη γέννηση όσο κι απ' τον τάφο, τονίζοντας τα ατομικά χαρακτηριστικά λειτουργίας γνωρίσματα (κεφάλι, μάτια, χείλη κλπ) και συγκαλύπτοντας όσα σημεία του έχουν μια υπερατομική, σεξουαλική, γονιμοποιητική ή απλά βιολογική λειτουργία (γεννητικά όργανα, κοιλιά, πισινός, στόμα, μήτη κλπ). Αντίστοιχα αντιστρέφεται και η "καλή", "ευπρεπής" συμπεριφορά, που θέλει τον "άνθρωπο καλής ανατροφής" να μη βάζει τους αγκώνες στο τραπέζι, να περπατάει χωρίς να κουνά τους γοφούς του, να μασάει με κλειστό το στόμα, με δύο λόγια οφείλει να σβήνει τις "προεξοχές" του σώματός του. Για την αντίληψη του γκροτέσκου, το σώμα δεν ξεχωρίζει ποτέ από τον κόσμο γιατί δεν είναι πο-

τέ τελειωμένο - κλειστό στον εαυτό του. Υπερβαίνει συνεχώς τα ατομικά του όρια και ζητά να ενωθεί με τον κόσμο απ' τον οποίο προέρχεται και στον οποίο επιστρέφει. Και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, το γκροτέσκο υπογραμμίζει πάντα με υπερβολή τα μέρη εκείνα όπου το σώμα ξεπερνά τον εαυτό του κι αρχίζει να σχηματίζει ένα δεύτερο σώμα: την κοιλιά και τον φαλλό, ή τα συμβολικά τους υποκατάστατα, την καμπούρα και τη μήτη. καθώς και εκείνα με τα οποία καταβροχθίζει τον κόσμο ή καταβροχθίζεται απ' αυτόν: το στόμα και τον πισινό (ας θυμίσουμε εδώ την καμπούρα του Καραγκιόζη, τον κινητό φαλλό του τούρκικου Καραγκιόζη, τις καμπούρες, τις γαμπφές μύτες, τα σουβλερά πηγούνια, τις μυτερές κοιλίες και τους πεταχτούς πισινούς που επικρατούν σαν τα κύρια γνωρίσματα όλων των ηρώων του παγκόσμιου λαϊκού παραδοσιακού κωμικοθεάτρου -οι οποίοι και αποτελούν τους κατεχόνους φορείς της καρναβαλικής αντίληψης).

Χαι για να μη μιλάμε αφηρημένα, ας δώσουμε λίγα παραδείγματα απ' την κωμική λογοτεχνία του μεσαίωνα και της αναγέννησης, ιδίως από την παρωδία όπου αυτή η "υλική και σωματική αρχή του κόσμου" τονίζεται με ιδιαίτερη έμφαση στο επίπεδο της γλώσσας του γέλιου. Η ιερή ιστορία μετατρέπεται σε ένα χαρούμενο συμπόσιο (όπως στην "Coena Cypriani") και η θεία λειτουργία σε ακατάσχετη αισχρολογία και σκατολογία (όπως στο "Σπανό"). Ο Άδης ή η θάλασσα των εκκλησιαστικών ύμνων εξισώνονται με το αζεδίψαστο στομάχι ενός μπρεκέρ (όπως στον "Κανόνα του Ψελλού"). Οι άγιοι γίνονται λαχταριστά λουκάνικα και χοιρομέρια και οι τιτλούχοι της Αυλής κουκιά, φασόλια και ρεβύθια (όπως στον "Πωρικολόγο"). Τα υψηλά ηθικά αποφθέγματα ενός βασιλιά τρέπονται σε αθυρόστομα χωρατά ενός γελωτοποιού (όπως στους "Διαλόγους του Σολομώντα με τον Τρελό Μάρκοφλο"). Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε για πολύ, αλλά το σημαντικότερο είναι να καταλάβουμε την κυρίαρχη τάση αυτού του παρωδιακού λόγου, που δεν είναι άλλη από την αναγωγή κάθε πράγματος, κάθε έννοιας, στο σώμα και τη δράση του, στην πρωταρχική ύλη του κόσμου.

Πώς αυτή η ιδεολογία της γιορτής που σκιαγραφήσαμε παραπάνω αρθρώνεται σε λόγο; Ας δούμε ένα χαρακτηριστικό δείγμα τραγουδιού από τη Ζακυνθο: Αφησε τα πλούτια μου, άσε την ομορφιά μου / Αλλά και την υγεία μου, πού 'ναι τα σωθικά μου / Γερά σα σάπια γνέματα, το αίμα μου όλο βράζει / Κόκκινο χρώμα καθαρό, του μολυβιού του μοιάζει / Μόνο πως εθαμπούριζα. Και με εφτό τι τρέχει; / Αφού κανείς τα αδελοίπα γερά στο σώμα του έχει;

Και λίγο πως εκούτσαινα, είναι αυτή σκινέλα; / Αφού καμιά δεν άφησα από τη Λήμνο βδέλα; / Μπορεί να μου ρουφήξανε εφτά ντετζέρια αίμα. / Τι λέω. Περισσότερα. Σ' εφτό εγώ είπα ψέμα. / Και κάποτε με έβρισκε μικρή μια κουφαμάρα / Που τί λογής δεν άκουα να γένεται αντάρα. / Άλλη σκινέλα; / Ορκίζομαι ότι δεν έχω άλλη. / Δεκάξι δόντια και μισό μονάχα έχω βγάλε. / Τι έχω πάθει; / Τίποτα! / Αρρώστιες εφτές είναι; / Σα να σου λέει χόρευε, τραγουδά τρώγε πίνε...

Χλωσά του καρναβαλιού, γλώσσα του γέλιου: ο μασκαράς λέει κάτι και την ίδια στιγμή το διαψεύδει, για να διαψεύσει αμέσως τη διάψευση! Το "ψέμα" τρέπεται σ' "αλήθεια", η "αλήθεια" γίνεται ένα καινούριο "ψέμα". Πού είναι η αλήθεια και πού το ψέμα; Τα αντίθετα σμίγουν και ταυτίζονται, η αρχή της ταυτότητας, της μη αντίφασης, ανατρέπεται. Η άρνηση και η κατάφαση, η θέση κι η αντίθεση συγχωνεύονται σε μια ουτοπική "σύνθεση" που κι αυτή βρίσκεται σε συνεχή κίνηση και αμφισβήτηση. Αλλά το πιο χαρακτηριστικό είναι πως αυτή η φιλοσοφία δεν διατυπώνεται ως φιλοσοφία, ούτε καν αρθρώνεται σύμφωνα με τους λογικούς κανόνες και τις παραστάσεις της κοινής πείρας που ορίζουν τη χρήση της γλώσσας. Απεναντίας, θυσαιρίζεται σε μια συνεχή σειρά από λεκτικά οξύμωρα που παραβιάζουν ανοικτά αυτούς τους κανόνες, περιφρονούν αυτή την πείρα και αναποδογυρίζουν αυτή τη χρήση. Τα αντίθετα χρησιμοποιούνται σαν οι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος. Θυμάται κανείς τον αρλεκίνο ντυμένο μισό άντρα και μισό γυναίκα, όλες τις εκδοχές του "δισωματικού" καρναβαλικού σώματος, το οποίο γονιμοποιεί το λόγο κι αναπαράγεται στη δομή του.

Το παρακάτω είναι ένα χορικό, απόσπασμα από τη λαϊκή τελετουργία - γιορτασμό του "Καλόγερου - Μπέη" (απο τη Θράκη). Ο "άρχοντας" του χωριού ψέλνει σαν ιερέας:

- Να γίνει δέκα γρόσια το στάρι (Το πλήθος απαντά κατανυκτικά, με σεβασμό):
- Αμήν, Θεέ μου, για να χορτάσει η φτωχολογία.
- Πέντε γρόσια να γίνει το κιλό η σίκλη.
- Ναι, Θεέ μου, για να φάνε οι φτωχοί.
- Τρία γρόσια το κιλό το κριθάρι.
- Ναι, Θεέ μου, αμήν...

Κι ο "καλογερός" από την άλλη ψέλνει τη δικιά του επωδό:

- Να γέν' η φλάσκα σαν της καλογριάς τα βυζιά...
- Αμήν...
- Να γέν' τ' αγγούρι σαν του Καλογέρου το βηλί...
- Αμήν...
- Να σκάσουν τα πεπόνια σαν του ζευγυλάτη τ' αρκίδια...
- Αμήν...

Απ' ευθείας σύνδεση του ανθρώπινου σώματος με τη φύση και μεταβίβαση των γονιμοποιητικών του δυνάμεων στη γη, με την προσδοκία της καρποφο-

ρίας. Παρωδία της εκκλησιαστικής και κοσμικής εξουσίας και συνάμα συλλογική δέηση.

Τα παραδείγματα που υπάγουν είναι αμέτρητα. Το πρόβλημα είναι αν από αυτά μπορούμε να εξάγουμε ένα κώδικα, ένα νοητικό εργαλείο που να μπορεί να εφαρμοστεί σε κάθε περίπτωση καρναβαλικού λόγου. Φυσικά αυτό είναι αδιανόητο αν λάβουμε υπόψη μας τη δυναμικότητα αυτής, όπως και όλων των άλλων, γλωσσών, τη συνεχή εξέλιξη, την ασταμάτητη ανάπλαση και σημασιοδότηση από το εκάστοτε κοινωνικό σύνολο - φορέα

Τρελοί που πίνουν
(Ξυλογραφία του Albert Durer)

και χρήστη της γλώσσας. Δηλαδή πρέπει να βρούμε την αιτία που κάνει τους λαούς να χρησιμοποιούν τα ίδια πάντα σύμβολα, τις ίδιες εικόνες, τις ίδιες δομές στην άρθρωση αυτού του λόγου, έστω κι αν ο καθένας απ' αυτούς τα χρησιμοποιεί με διαφορετικές προθέσεις και σημασίες. Και τελικά να δούμε ποιά είναι η βαθύτερη αιτία της Γιορτής και του Καρναβαλιού. Μήπως σκοπός του δεν είναι άλλος από τον ίδιο του τον εαυτό, την πραγμάτωση της γιορτής;

Είδαμε πώς το καρναβάλι χρησιμοποιεί την "τρέλα" για να αναποδογυρίσει τον κόσμο. Ποιά είναι τα οφέλη του ανθρώπου αν εξαιρέσουμε τις εκάστοτε προσδοκίες και τις συγκεκριμένες, ποικίλες ανάλογα με την κοινωνία, αναζητήσεις του; Το γέλιο τον κάνει σίγουρα πιο δυνατό απέναντι στην εξουσία (φοβάσαι λιγότερο έναν βασιλιά ή έναν πρωθυπουργό όταν προηγουμένως τον έχεις γελοιοποιήσει μέχρι εσχάτων και έχεις γελάσει μέχρι δακρύων με την αφεντιά του). Αλλά με την "τρέλα" και το γέλιο επιτυγχάνει επίσης και μία απελευθέρωση πολύ πιο βαθιά από αυτήν της κοσμικής εξουσίας: Καταφέρει να υπερβεί το άτομο του και να γίνει ένα με το σύνολο. Να ξαναε-

νωθεί με το συλλογικό όλο που μέσα του είναι η προσωποποίηση της ζωής. Δεν έχει ανάγκη την πίστη στη μετά θάνατον ζωή, αφού το καρναβάλι του δείχνει πως ο θάνατος δεν είναι παρά μια αφετηρία για ζωή. Ξαναβρίσκει τη ζωώδη φύση του καταργώντας όλους τους κώδικες, μα ωστόσο η προσέγγιση αυτή γίνεται αναγκαστικά μέσα από τους κώδικες του εκάστοτε πολιτισμού, έστω και αναστραμμένων. Έτσι, ο ρόλος της γιορτής είναι η σύσφιξη των κοινοτικών δεσμών και της συλλογικότητας μέσα από την άρνηση του παλιού, την επιστροφή στην πρωτόγονη κατάσταση και την αναδημιουργία εκ νέου, του κοινωνικού ανθρώπου.

Σ. Μ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ - ΠΗΓΕΣ

- Κιουρτσάκη Γ., *Καρναβάλι και Καραγκιόζης και Προφορική παράδοση και ομαδική δημιουργία*
Καντίνσκι Β., *Για το πνευματικό στην τέχνη*
Δαμιανάκου Σ., *Παράδοση αταρξίας και λαϊκός πολιτισμός*
Μπαμπινιώτη Γ., *Θεωρητική γλωσσολογία*
Μποάλ Α., *Το θέατρο του καταπιεσμένου*
Γιαννόπουλου Μ., *Ζακυνθινά έμμετρα του Καρναβαλιού*
Θρακιώτης Κ., *Λαϊκή πίστη και λατρεία στη Θράκη*
Πλωρίτη Μ., *Μίμος και μίμοι*
Πούχνης Β., *Για μια θεωρία του Λαϊκού Θεάτρου*
Σολομού Α., *Ο Άγιος Βάκχος ή Άγνωστα χρόνια θεάτρου*
Φο Ν., *Λατζουλαράτα*
Τόμσον Φ., *Το γκροτέσκο*
Ντέιβις Τζ., *Φάρσα*
Bordas, *Carnavals et mascarades*
Bakhtin M., *Rabelais and his works*
Donaldson J., *The world upside down*
Byrom M., *Punch in the Italian puppet theatre*
Leach R., *The Punch & Judy show: History and meaning*